

MARS 2023

Liahona

Visar oss alla vägen till Jesus Kristus

ETT BUDSKAP FRÅN ÄLDSTE UCHTDORF

VI BEHÖVER INTE VARA RÄDDA, S. 4

ETT BUDSKAP FRÅN PRESIDENT CORDON

VI HAR MAKT ATT LYFTA ANDRA, S. 40

*"De kom då fram och väckte honom och sade:
'Herre, rädda oss, vi går under!'*

*Han sade till dem: 'Varför är ni rädda?
Så lite tro ni har!' Sedan reste han sig
och talade strängt till vindarna och
sjön, och det blev alldeles lugnt."*

MATTEUS 8:25-26

Ett skydd mot stormen

Har du någonsin suttit under ett skyddande tak i ett regnoväder? När vattnet faller ner slår det mot taket och dränker andra ljud. Hur kan man hålla sig torr mitt i stormen? Vår Frälsares kraft och närvaro är som det här taket.

Det här numret av *Liahona* fokuserar på hur Jesus Kristus ger frid i livets stormar. Vi kan inte undvika prövningar och svårigheter. Men precis som ett regnskydd håller oss torra i regnet hjälper Jesus Kristus oss att finna frid i stormen när vi inbjuder honom att följa med oss på vår färd. Jag uppmanar dig att läsa äldste Dieter F. Uchtdorfs artikel "Min frid ger jag er" (s. 4). Han säger: "Jesus Kristus, som råder över naturens element, kan också lätta våra bördor" och "Friden behöver inte lämna våra hjärtan, inte ens om vi måste lida, sörja och vänta på Herren."

Jag har också upplevt "stormar" i mitt liv. De här prövningarna har lärt mig att Jesus Kristus verkligen är den enda varaktiga källan till hjälp och frid. Som jag nämner i min artikel "Kraften att uppresas" (s. 40) kan och kommer vår Frälsare att *följa med oss* på vår resa hem. Han är med oss medan vi väntar på utlovade välsignelser. Och det är aldrig för sent för honom att lyfta oss. Han älskar dig. Det är min bön att du ska låta honom vara ditt skydd och din trygga plats oavsett vad du råkar ut för.

Med varma hälsningar,

Bonnie

Bonnie H. Cordon
Unga kvinnors generalpresident

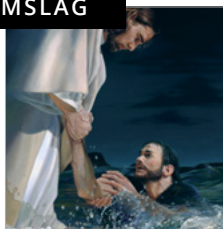

"Jesus Kristus, som råder över naturens element, kan också lätta våra bördor. Han har makt att hela individer och nationer."
– Dieter F. Uchtdorf, s. 4

HUVUDARTIKEL

Officiell tidskrift för Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga Mars 2023
Årgång 147 Nr 3
Liahona 18905

OMSLAG

I motvind, av Liz Lemon Swindle, kopiering förbjuden

INNEHÅLL

4 "Min frid ger jag er"

Äldste Dieter F. Uchtdorf

Genom Jesu Kristi försoning kan vi finna frid i "stormarna" i våra liv.

8 Hur vår gudomliga identitet påverkar vår tillhörighet och utveckling

Äldste John C. Pingree jr

När vi kommer ihåg vårt gudomliga arv skänker vår mångfald skönhet och rikedom åt livet.

14 Följ Kristi exempel: Ta hand om nödställda

Kellie Christensen

Läs om hur kyrkans medlemmars humanitära insatser och donationer har gett hjälp åt nödställda.

18 Kyrkan finns här
Johannesburg, Sydafrika20 Stödverksamhetens principer
Stödverksamhet med hopp och tro22 Evangeliets grunder
Prästadömsvälsignelser25 Porträtt av tro
Du har alltid vetat

José G. Franco

26 Sista dagars heliga berättar
Inspirerande berättelser från medlemmar runt om i världen om Herrens olika sätt att ge oss budskap av vägledning och tröst.36 Till föräldrar
Tillit till Herrens kraft och profeter38 Trofast åldrande
Kärleken upphör aldrig, inte ens när man blir äldre
Richard M. Romney
Tre systrar på ett seniorboende tjänar med medkänsla och kärlek i Hjälpföreningens presidentskap i sin gren.

Första presidentskapet: Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, Henry B. Eyring

De tolv apostlarnas kvorum: M. Russell Ballard, Jeffrey R. Holland, Dieter F. Uchtdorf, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson, Neil L. Andersen, Ronald A. Rasband, Gary E. Stevenson, Dale G. Renlund, Gerrit W. Gong, Ulisses Soares

Redaktör: Randall K. Bennett

Biträdande redaktör: Ricardo P. Giménez

Rådgivare: Jan E. Newman, Michael T. Ringwood, Kristin M. Yee

Verkställande chef: Richard I. Heaton

Chef för kyrkans tidskrifter: Aaron Johnston

Chef för förlagsverksamheten: Lee Gibbons

Verksamhetschef: Garff Cannon

Redaktionschef: Adam C. Olson

Biträdande redaktionschefer: Brittany Beattie, Ryan Carr, C. Matthew Flitton, Mindy Selu

Publikationsassistent: Nancy Sutton

Medredaktörer: Garrett H. Garff, Chakell Wardleigh Herbert, Michael R. Morris, Richard M. Romney, Alison R. Wood

Redaktionspraktikanter: JoLyn D. Brown, Jamie LeSueur

Art director: Tadd R. Peterson

Design: Fay P. Andrus, David Green, Colleen Hinckley, Eric P. Johnsen, Scott M. Mooy

Designpraktikant: Megan Barnum

Samordnare av immateriella rättigheter: Priscilla Biehl Motta

Produktionschef: Ammon Harris

Produktion: Ira Glen Adair, Julie Burdett, José Chavez, Zane R. Gray II, Bryan W. Gygi, Michelle Proctor, Marrison M. Smith, Rohn Solomon

Tryckerichef: Steven T. Lewis

Distributionschef: Nelson Gonzalez

Postadress: Liahona, Fl. 23, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150-0023, USA.

KOM OCH FÖLJ MIG

40 Jesu underverk

Kraften att uppressa

President Bonnie H. Cordon

När vi söker underverk i våra liv kan vi lita på Frälsarens förmåga att resa oss upp.

44 Matteus 8, 10, 12, 14; Lukas 7

Korta artiklar till stöd i dina studier av Nya testamentet.

48 Judiska begravningsseder

Några seder som troligen följdes vid Lasarus död och begravning.

UNGA VUXNA

30 Några råd om att gå en skrämmande och oviss framtid till mötes

Äldste Vaiangina Sikahema

Jag blev inte den professionella boxare som min far förväntade sig att jag skulle bli, men jag lärde mig en del om att möta rädslor.

34 När min värld var mörk vände jag mig till Kristus

Maria Celeste Ramirez Mendoza

Efter att ha fått förödande nyheter var jag tvungen att välja om jag skulle vända mig till Kristus eller bort ifrån honom.

FLER NYA ARTIKLAR I LIAHONA

Varje månad hittar du ytterligare artiklar i *Liahona* på liahona.jesukristikyrka.org eller i appen Evangeliebiblioteket. Återkommande ämnen är bland annat medlemmars berättelser och insikter vad gäller *Kom och följ mig*, ensamstående vuxna, föräldraskap, att hantera livets utmaningar med tro, med mera.

UV: AKTUELLT

Fler artiklar för unga vuxna finns i *UV: Aktuellt* som du hittar i Evangeliebiblioteket under Tidningar eller Vuxna > Unga vuxna.

30

KONTAKT

Hitta nummer av tidskriften på **liahona** JesuKrisrikyrka.org. Använd länken på den sidan för att dela frågor, feedback eller upplevelser.

Du kan också nå oss via e-post på **liahona@ChurchofJesusChrist.org** eller vanlig post på: Liahona, floor 23
50 E. North Temple Street
Salt Lake City, UT
84150-0023, USA

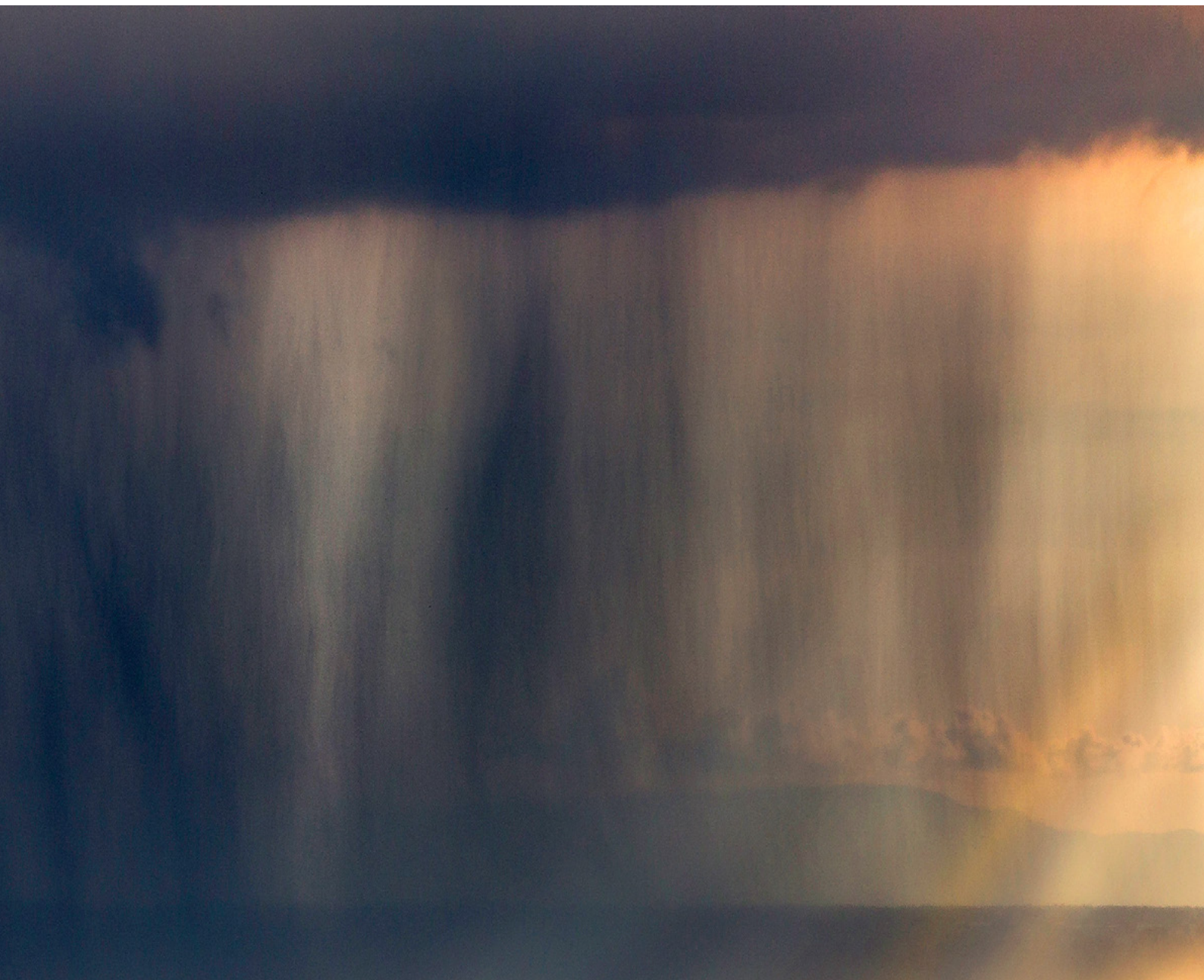
Liahona (ett ord i Mormons bok som betyder "kompass" eller "vägvisare") publiceras på albanska, armeniska, bislama, bulgariska, cebuano, danska, engelska, estniska, fiji, finska, franska, grekiska, indonesiska, isländska, italienska, japanska, khmer, kinesiska, kinesiska (förenklad), kiribati, koreanska, kroatiska, lettiska, litauiska, malagassiska, marshalliska, mongoliska, nederländska, norska, polska, portugisiska, rumänska, ryska, samoanska, slovenska, spanska, svenska, swahili, tagalog, tahitiska, thai, tjeckiska, tonga, tyska, ukrainska, ungerska, urdu och vietnamesiska. (Hur ofta den utkommer varierar för olika språk.)

© 2023 by Intellectual Reserve, Inc. All rights reserved. Printed in the United States of America.

Copyrightinformation: Om inget annat anges får material från *Liahona* kopieras för personligt, icke kommersiellt bruk (inklusive för kyrkans ämbeten). Den här rättigheten kan upphävas när som helst. Visuellt material får inte kopieras om restriktioner för detta anges intill bildmaterialet. Copyrightfrågor bör ställas till Intellectual Property Office, 50 E. North Temple St., Fl. 5, Salt Lake City, UT 84150, USA, e-post: cor-intellectualproperty@ChurchofJesusChrist.org.
For Readers in the United States and Canada: March 2023 Vol. 147 No. 3. LIAHONA (USPS 311-480) English (ISSN 1080-9554) is published monthly by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150-0024, USA. USA subscription price is \$10.00 per year, Canada, \$12.00 plus applicable taxes.

Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice required for change of address. Include address label from a recent issue, old and new address must be included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address below. **Subscription help line: 1-800-537-5971.** Credit card orders (American Express, Discover, MasterCard, Visa) may be taken by phone or at store. ChurchofJesusChrist.org. (Canada Post Information: Publication Agreement #40017431)
POSTMASTER: Send all UAA to CFS (see DMM 507.1.5.2). NONPOSTAL AND MILITARY FACILITIES: Send address changes to Distribution Services, Church Magazines, P.O. Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368, USA.

"MIN FRID GER
JAG ER"

*Precis som Jesus stillade stormen på
Galileiska sjön den där natten, försöker
han också stilla stormarna i våra liv.*

**Äldste Dieter
F. Uchtdorf**

i de tolv
apostlarnas
kvorum

För min familj och mig var den kalla vintern 1944 en tid av rädsla och ovisshet. Pappa befann sig långt borta på västfronten, så det var svårt för mamma att hålla sina fyra barn mätta och varma medan kriget utgjorde ett hot mot vårt hem i Tjeckoslovakien.

Varje dag växte faran. Till slut bestämde mamma sig för att fly hem till sina föräldrar i östra Tyskland. På något sätt lyckades hon få oss alla ombord på ett av de sista tågen med flyktingar västerut. Explosioner i närheten, oroliga ansikten och tomma magar påminde alla på tåget om att vi färdades genom en krigszon.

En kväll efter att vårt tåg stannat för påfyllning av förnödenheter skyndade mamma i väg för att få tag på mat. När hon kom tillbaka såg hon till sin fasa att tåget som vi barn satt i var borta!

Uppfylld av oro vände hon sig till Gud i desperat bön och började sedan frenetiskt genomsöka den mörka tågstationen. Hon sprang från spår till spår och från tåg till tåg. Hon visste att om tåget avgick innan hon hittade det så skulle hon kanske aldrig få se oss igen.

Stormar i våra liv

Under Frälsarens jordiska verksamhet erfor hans lärjungar att han kunde stilla stormarna i våra liv. En kväll, efter en hel dag av undervisning vid sjön, sa Herren: "Vi far över till andra sidan" av Galileiska sjön (Markus 4:35).

När de hade gett sig av hittade Jesus en plats att vila på båten och somnade. Strax mörknade himlen, och "då kom en stark stormvind, och vågorna slog in i båten så att den höll på att fyllas" (Markus 4:37–38).

Vi vet inte hur länge lärjungarna kämpade med att hålla båten flytande, men till slut kunde de inte vänta längre. Panikslagna ropade de: "Mästare! Bryr du dig inte om att vi går under?" (Markus 4:38).

Vi drabbas alla av plötsliga stormar. Under vårt jordeliv med svårigheter och prövningar kan vi känna oss bedrövade, missmodiga och besvikna. Vi känner oss förkrossade för egen del och för dem vi älskar. Vi oroar oss och blir rädda och tappar ibland hoppet. I sådana stunder ropar kanske också vi: "Mästare! Bryr du dig inte om att jag går under?"

I min ungdom var en av mina favoritpsalmer "Mästare, hör hur det stormar".¹ Jag kunde se mig själv i båten när "vågorna höga [gick]". Den viktiga och vackraste delen av psalmen lyder: "Ditt ord kan betvinga den vreda våg: Frid, var lugn." Sedan kommer det viktiga budskapet: "Ett skepp går ej under med dig ombord, du jordens och himmelens Konung smord!"

Om vi välkomnar Jesus Kristus, Fridsfursten, ombord på vår båt behöver vi inte vara rädda. Vi får veta att vi kan finna frid mitt i de stormar som viner inom och omkring oss. När hans lärjungar hade ropat på hjälp "vaknade [Jesus] och talade strängt till vinden och sade till sjön: 'Tig! Var tyst!' Då lade sig vinden och det blev alldeles stilla" (Markus 4:39).

Precis som Jesus stillade stormen på Galileiska sjön den där natten, försöker han också stilla stormarna i våra liv.

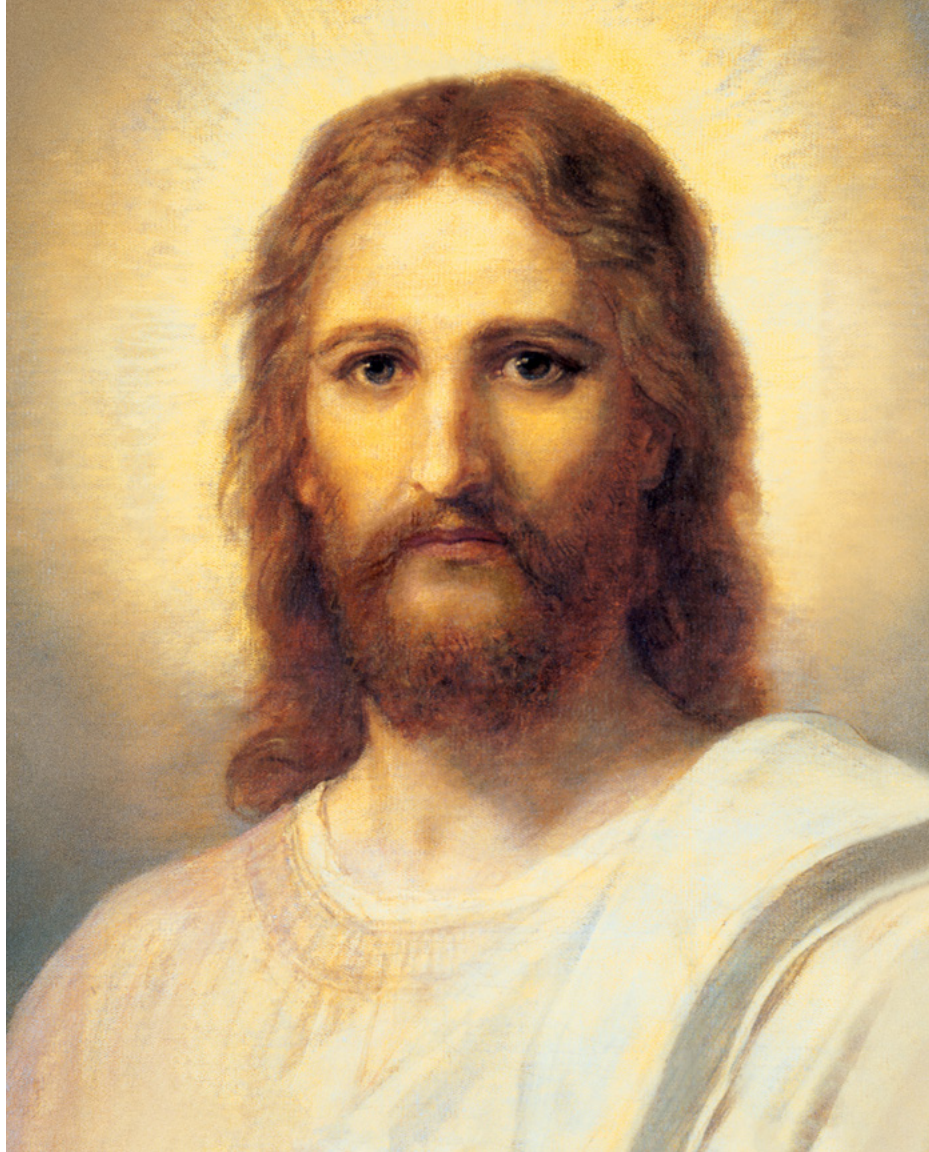
"Inte det som världen ger"

Tillsammans med lärjungarna frågar vi kanske: "Vem är han? Till och med vinden och sjön lyder ju honom!" (Markus 4:41).

Jesus är inte som någon annan människa. Som Guds Son kallades han att utföra en mission som ingen annan kunde utföra.

Genom sin försoning, och på ett sätt som vi inte helt kan förstå, tog Frälsaren på sig "smärta och bedrövelser och frestelser av alla slag" (Alma 7:11) och "den oerhörda bördan som utgjordes av alla jordiska synder"².

Även om han inte var skyldig rättvisan något, led han "rättvisans krav som hela lagen ställer" (Alma 34:16). President Boyd K. Packer (1924–2015), president för de tolv apostlarnas kворum, sa: "Han hade inte gjort något fel. Ändå utstod han all den samlade skuld, sorg, smärta och förödmjukelse, alla

Jesus Kristi liv och lärdomar ger oss sätt att känna hans frid om vi vänder oss till honom.

de mentala, känslomässiga och fysiska plågor människor känt – han utstod dem alla."³ Och han övervann dem alla.

Alma profeterade att Frälsaren skulle "ta på sig döden så att han kan lossa de dödens band som binder hans folk. Och han ska ta på sig deras skröpligheter så att hans inre kan fyllas av barmhärtighet i köttet, så att han i köttet kan veta hur han ska bistå sitt folk i enlighet med deras skröpligheter" (Alma 7:12).

Med gudomlig förmåga, sprungen ur brännande kval och ur kärlek till oss, betalade Jesus Kristus priset för att återlösa oss, för att stärka oss och för att frälsa oss. Det är bara genom försoningen som vi kan finna den frid vi så förtvivlat gärna vill ha och behöver i det här livet. Som Frälsaren lovade: "Frid lämnar jag åt er. Min frid ger jag er. Jag ger er inte det som världen ger. Låt inte era hjärtan oroas och tappa inte modet" (Johannes 14:27).

Vägar till frid

Jesus Kristus, som råder över naturens element, kan också lätta våra bördor.

Han har makt att hela individer och nationer. Han har visat oss vägen till sann frid, för han är "Fridsfursten" (se Jesaja 9:6). Friden som Frälsaren erbjuder kan förändra människans hela tillvaro om Guds barn tillåter det. Hans liv och lärdomar ger oss sätt att känna hans frid om vi vänder oss till honom.

"Lär av mig", sa han, "och lyssna till mina ord. Vandra i min Andes ödmjukhet, och du ska ha frid i mig" (Läran och förbunden 19:23).

Vi lär av honom genom att lyfta själen i bön, studera hans liv och lärdomar och "stå ... på heliga platser", såsom templet (Läran och förbunden 87:8, se även 45:32). Besök Herrens hus så ofta du kan. Templet är en fridfull tillflykt undan vår tids växande stormar.

Min käre vän president Thomas S. Monson (1927–2018) sa: "När vi går till det heliga [templet], när vi minns förbunden vi ingår där, kan vi bära varje motgång och övervinna varje frestelse. Templet ger mening till vårt liv. Det ger frid till vår själ – inte sådan frid som människan ger utan den frid som Guds Son lovade."⁴

Vi lyssnar på hans ord när vi hörsammar hans lärdomar i de heliga skrifterna och från hans levande profeter, efterliknar hans exempel och kommer till hans kyrka, där vi får gemenskap, undervisning och näring genom Guds goda ord.

Vi vandrar i hans Andes ödmjukhet när vi visar kärlek så som han gjorde, förlåter som han förlät, omvänder oss och gör hemmet till en plats där vi kan känna hans Ande. Vi vandrar också i hans Andes ödmjukhet när vi hjälper andra, glatt tjänar Gud och strävar efter att bli "Kristi fridsamma efterföljare" (Moroni 7:3).

Dessa steg i tro och gärningar leder till rättfärdighet, välsignar oss på lärjungeskapets resa och ger oss varaktig frid och mening.

"Ni ska ha frid i mig"

En mörk natt på en dyster järnvägsstation för många år sedan stod min mor inför ett val. Hon kunde sätta sig och beklaga tragedin att ha förlorat sina barn, eller så kunde hon omsätta sin tro och sitt hopp i handling. Jag är tacksam för att hennes tro övervann hennes rädsla och att hennes hopp övervann hennes förtvivlan.

Till slut, i en avlägsen del av stationsområdet, hittade hon vårt tåg. Där återförenades vi till slut. Den natten, och under många stormiga dagar och nätter därefter, var min mors exempel på att omsätta tro i handling en styrka för oss i vårt hopp om och vår strävan efter en ljusare framtid.

I dag upptäcker många av Guds barn att även deras tåg har flyttats. Deras hopp och drömmar om framtiden har blåst bort av krig, pandemi och förlust av hälsa, anställning, utbildningsmöjligheter och nära och kära. De är missmodiga, ensamma, förtvivlade.

Bröder och systrar, kära vänner, vi lever i svåra tider. Nationer är förvirrade, straffdomarna är över landet och friden har tagits bort från jorden (se Läran och förbunden 1:35; 88:79). Men friden behöver inte lämna våra hjärtan, inte ens om vi måste lida, sörja och vänta på Herren.

Tack vare Jesus Kristus och hans uppståndelse kommer våra böner att besvaras. Tidsplanen tillhör Gud, men jag vittnar om att våra rättfärdiga önskningar en dag kommer att infrias och vi får kompensation för alla våra förluster, förutsatt att vi använder omvändelsens gudomliga gåva och förblir trofasta.⁵

Vi blir då läkta – fysiskt och andligt.

Rena och heliga ska vi stå inför domarskranket.

Vi kommer att återförenas med nära och kära i en härlig uppståndelse.

Må vi under tiden finna tröst och uppmuntran genom att förlita oss på Frälsarens löfte: "Ni ska ha frid i mig" (Johannes 16:33). ■

SLUTNOTER

1. "Mästare, hör hur det stormar", *Psalmer*, nr 66.
2. Neal A. Maxwell, "Villiga att underkasta sig", *Nordstjärnan*, Rapport från 155:e årliga generalkonferensen, 1985, s. 66.
3. Boyd K. Packer, "Frälsarens osjälviska och heliga offer", *Liahona*, april 2015, s. 38.
4. Thomas S. Monson, "Templets välsignelser", *Liahona*, okt. 2010, s. 15.
5. Se *Kyrkans presidenters lärdomar: Joseph Smith* (2007), s. 51.

Hur vår gudomliga identitet påverkar vår tillhörighet och utveckling

Äldste John
C. Pingree jr
i de sjuttios
kvorum

När vi prioriterar vår relation med Gud och vårt lärjungeskap till Jesus Kristus så finner vi glädje i vår gudomliga identitet; vi får en varaktig känsla av tillhörighet och uppnår slutligen vår gudomliga potential.

The American Psychological Association definierar *tillhörighet* som "känslan av att vara accepterad och godkänd av en grupp".¹

Tyvärr har vi inte alla en känsla av tillhörighet och försöker ibland anpassa oss för att bli accepterade. "Vi vill alla passa in", förklarar Joanna Cannon, brittisk psykiater. "För att uppnå det presenterar vi ofta lite olika versioner av oss själva, beroende på omgivningen och sällskapet vi befinner oss i. Vi har kanske många 'varianter' av oss själva – för arbetet, hemmet eller internet."²

Det är viktigt att notera att det finns en skillnad mellan att passa in och att känna tillhörighet. Brené Brown, amerikansk forskare och författare, har sagt: "Det finns en skillnad mellan att höra till och att passa in. Förmågan att passa in är i själva verket ett av de största hindren i vägen för

tillhörighet. Att passa in handlar om att kunna läsa situationen och bli den man behöver vara för att bli accepterad. Däremot krävs det inte att vi *ändrar* på oss för att höra till: det krävs att vi *är* de vi är."³

Vi måste ha kunskap om vår gudomliga identitet för att känna meningsfull tillhörighet; annars lägger vi vår tid och våra ansträngningar på att anpassa oss för att bli accepterade på platser som inte erkänner eller rimmar med vår eviga natur. Dessutom kan de sammanhang vi väljer att tillhöra leda till att våra värderingar och beteenden ändras i det att vi anpassar oss till gruppens normer och riktlinjer. Med tiden formas vi efter de sammanhang vi väljer att tillhöra.

Kort sagt, när vi bejakar vår gudomliga identitet påverkar det våra val av sammanhang vi vill tillhöra, och de sammanhang vi väljer att tillhöra får oss att bli den vi till slut blir.

Gudomlig identitet

Vi bodde alla hos Gud i föruttillvaron (se Läran och förbunden 93:29; 138:55–56). Vi skapades i hans avbild – till man och kvinna (se 1 Moseboken 1:27). Han förberedde en plan för hur vi skulle bli som han (se Läran och förbunden 132:19–20, 23–24). Hans plan för vår lycka innebar att vi kom till jorden för att få en fysisk kropp, få kunskap och slutligen återvända till vårt himmelska hem för att bo hos honom i evig glädje (se 2 Nephi 2; 9; Abraham 3:26). Gud uppenbarade: "Detta är mitt verk och min härlighet – att åstadkomma odödlighet och evigt liv för människan" (Mose 1:39). Otroligt nog är *vi* hans verk och härlighet! Det här säger något om vårt oerhörda värde för honom.

Med tanke på alla miljarder människor på jorden finns det de som har svårt att ta till sig att

Gud fröjdar sig när vi känner den kärlek, enighet och styrka som kommer av en djup känsla av samhörighet med honom, hans Son och dem som följer dem.

Gud bryr sig om individen. Jag vittnar om att han känner var och en av oss och även är medveten om vad vi gör, var vi är och till och med "hjärtats alla tankar och avsikter" (Alma 18:32). Vi är inte bara "räknade" av Gud (Mose 1:35) utan är också fullkomligt älskade av honom (se 1 Nephi 11:17).

Tack vare sin fullkomliga kärlek till oss vill vår himmelske Fader dela med sig av

Till exempel kan ett alltför stort fokus på våra genetiska och miljörelaterade skillnader utgöra ett hinder för vår kontakt med Gud. Motståndaren försöker utnyttja dessa skillnader för att avleda oss från vår gemensamma gudomliga härkomst. Andra sätter stämplor på oss och ibland sätter vi också stämplor på oss själva. Det är inte fel i sig att identifiera sig med andra utifrån jordiska särdrag – faktum är att många av oss finner glädje och stöd hos personer med liknande egenskaper och upplevelser. Men när vi glömmar vår innersta identitet som Guds barn kan vi börja känna

allt han har till oss (se Läran och förbunden 84:38). Vi är ju trots allt hans döttrar och söner. Han vill att vi ska bli som han, göra det han gör och uppleva den glädje som han har. När vi öppnar våra hjärtan och sinnen för denna sanning "vittnar [Anden själv] med vår ande att vi är Guds barn. Och är vi barn så är vi också arvingar, Guds arvingar" (Romarbrevet 8:16–17).

Jordiska skillnader

I förut tillvaron vandrade vi med Gud, hörde hans röst och kände hans kärlek. Sedan dess har vi passerat glömskans slöja in i jordelivet. Vi har inte längre ett fullkomligt minne av vårt liv innan dess. Förhållandena i den här jordiska miljön gör det svårare att känna vår gudomliga natur och den tillhörighet vi åtnjöt i vårt himmelska hem.

rädsla, misstro eller överlägsenhet gentemot dem som inte är som vi. Dessa attityder leder ofta till splittring, diskriminering och till och med undergång (se Mose 7:32–33, 36).

När vi kommer ihåg vårt gudomliga arv skänker vår mångfald skönhet och rikedom till livet. Vi ser oss själva som bröder och systrar, trots våra olikheter. Vi kan då respektera och lära av varandra. Vi strävar efter att förse andra med ett stöttande sammanhang som de kan tillhöra, särskilt när deras egenskaper och upplevelser skiljer sig från våra. Vi känner tacksamhet mot Gud för hans skapelsers variationsrikedom.⁴

Även om våra gener och vår miljö påverkar vår upplevelse i jordelivet, definierar de oss inte. Vi är Guds barn med potential att bli som han.

Tillhörighet genom Jesus Kristus

Med vetskap om att vi skulle möta betydande svårigheter under jordelivet förberedde och sände Gud sin Son Jesus Kristus att hjälpa oss övervinna dessa hinder. Kristus erbjuder sig att hjälpa oss återupprätta den djupt personliga relation vi hade med Gud

i förutttillvaron. Som Jesus förklarade: "Jag är vägen, sanningen och livet. Ingen kommer till Fadern utom genom mig" (Johannes 14:6; se även Johannes 3:16–17).

Kristus är *alltid* villig att hjälpa oss. Vi tillhör honom (se 1 Korintierbrevet 6:20) och han längtar efter att vi ska komma till honom. Med sina egna ord lovar Frälsaren: "Kom ... till mig med helhjärtat uppsåt, och jag ska ta emot dig" (3 Nephi 12:24).

Så hur kommer vi till Kristus med helhjärtat uppsåt?

För det första tar vi emot honom som vår Frälsare och Återlösare. Vi erkänner Guds storhet, vårt förlorade och fallna tillstånd och vårt absoluta beroende av Jesus Kristus för vår frälsning. Vi önskar bli kända genom hans namn (se Mosiah 5:7–8) och vill vara hans lärjungar "under alla våra återstående dagar" (Mosiah 5:5).

För det andra kommer vi till Kristus med helhjärtat uppsåt genom att ingå och hålla heliga förbund med Gud (se Jesaja 55:3). Förbund ingås genom frälsande och upphöjande förrättningar i Jesu Kristi evangelium, utförda genom prästadömetts myndighet.

Att ingå och hålla förbund binder oss inte bara till Gud och hans Son utan förenar oss också med varandra. För några år sedan besökte jag Costa Rica med min familj och var med på ett sakramentsmöte i en lokal kyrkoenhet. När vi kom in välkomnades vi varmt av flera medlemmar. Under mötet sjöng vi sakramentspsalmen med den lilla församlingen. Vi såg prästerna förbereda sakramentet och lyssnade sedan när de läste upp sakramentsbönerna. När brödet och vattnet delades ut till oss överväldigades jag av Guds kärlek till var och en

HIMLENS KRAFTER

"De förrättningar för frälsning och upphöjelse som utförs i Herrens återställda kyrka är mycket mer än

ritualer eller symboliska handlingar. De är snarare bemyndigade kanaler genom vilka himlens välsignelser och krafter kan flöda in i den enskildes liv."

Äldste David A. Bednar i de tolv apostlarnas kворum, "Att alltid behålla våra synders förlåtelse", *Liahona*, maj 2016, s. 60.

av dessa personer som höll samma förbund som jag. Jag hade inte träffat någon av dem före det mötet men kände enighet och gemenskap med dem eftersom vi alla hade ingått och strävt efter att hålla samma löften till Gud.

När vi ingår och strävar efter att hålla heliga förbund med Gud börjar vi uppleva en känsla av samhörighet som är större än något vi kan uppnå genom att tillhöra någon jordisk eller timlig grupp.⁵ Vi "är ... inte längre gäster och främlingar, utan medborgare med de heliga och medlemmar i Guds familj" (Efesierbrevet 2:19).

Jag inser att en del av oss på grund av jordiska omständigheter inte får möjlighet att ta emot varje förrättning och ingå varje förbund i det här jordelivet.⁶ I sådana fall ber Gud oss att göra "allt vi kan" (2 Nephi 25:23) för att ingå och hålla de förbund som är

HERREN HAR MER I ÅTANKE

"Herren har mer
i åtanke för dig
än du har för dig
själv! ... När du

älskar honom och håller hans bud
kan stora belöningar – ja, ofattbara
framgångar – bli dina."

Russell M. Nelson, president för Jesu Kristi Kyrka
av Sista Dagars Heliga, *Accomplishing the Impossible:
What God Does, What We Can Do* (2015), s. 147.

tillgängliga för oss. Sedan lovar han att
ge oss möjlighet att ta emot återstående
förrättningar och förbund i nästa liv
(se Läran och förbunden 138:54, 58). Han gör
det möjligt för oss att ta emot alla välsignelser
han har för sina barn (se Mosiah 2:41).

Att bli som vår himmelske Fader och Jesus Kristus

Gud fröjdar sig när vi känner den kärlek,
enighet och styrka som kommer av en djup
känsla av samhörighet med honom, hans
Son och dem som följer dem. Han har dock
mycket större planer för oss! Han inbjuder oss
att komma som vi är, men det han verkligen
vill med oss är att vi ska bli som han.

När vi ingår och håller förbund så hjälper
det oss att inte bara tillhöra Gud och Kristus
utan gör det också möjligt för oss att bli
som de (se Läran och förbunden 84:19–22).
När vi håller förbunden som hör samman
med evangeliets frälsande och upphöjande
förrättningar kan Guds kraft flöda in i våra
liv. Vi kan se förbundsstigen som en typ

*När vi engagerar oss i Guds verk hör vi inte bara
hemma som medlemmar i en grupp – vi blir på riktigt
partners till Gud och hans Son Jesus Kristus.*

av gudomligt lärlingsprogram. När vi ingår och håller förbund
med Gud övar vi på att tänka, bete oss och hysa kärlek så som
han gör. Bit för bit, med hans hjälp och kraft, kan vi bli som han.

Gud längtar efter att vi ska förena oss med honom och hans
Son för att "åstadkomma odödlighet och evigt liv för människan"
(Mose 1:39). Han har gett var och en av oss tid på den här jorden,
andliga gåvor och handlingsfriheten att använda dem för att tjäna
andra. Vi är hans söner och döttrar, och han har ett viktigt arbete
för oss att utföra (se Mose 1:4, 6).

För att vara effektiva i hans verk behöver vi vända oss utåt
och lära oss att sätta Gud främst och att ofta sätta andras behov
före våra egna. Att fokusera utåt kräver personliga uppoffringar
(se Läran och förbunden 138:12–13) men ingjuter också större
mening i våra liv och ger oss stor glädje (se Alma 36:24–26).

När vi engagerar oss i Guds verk hör vi inte bara hemma som
medlemmar i en grupp – vi blir på riktigt partners till Gud och
hans Son Jesus Kristus. Det finns ingen större känsla än vetskapen
om att Gud litar på oss tillräckligt för att genom oss verka för att
ge evigt liv till andra.

Tre uppmaningar

Avslutningsvis ger jag tre uppmaningar som kan hjälpa oss att få ett glädjerikt liv och en varaktig känsla av identitet och tillhörighet, och som kan ge oss förmågan att nå vår gudomliga potential.

1 *Jag uppmanar oss att prioritera vår gudomliga identitet som Guds döttrar och söner.* Det innebär att vi grundar vårt egenvärde på vår gudomliga härkomst. Vi strävar efter att bygga vår relation med Gud genom bön och skriftstudier, helgande av sabbatsdagen och tempeltjänst, och andra aktiviteter som för in den Helige Anden i våra liv och stärker vår kontakt med honom. Vi låter Gud råda i våra liv.⁷

2 *Jag uppmanar oss att ta emot Jesus Kristus som vår Frälsare och att sätta vårt lärjungeskap framför andra hänsynstaganden.* Det innebär att vi tar på oss hans namn och att vi vill bli kända som hans efterföljare. Vi söker dagligen tillgång till hans förlåtelse och hans styrka. Vi ingår förbund och håller dem. Vi strävar efter att bli som han.

3 *Jag uppmanar oss att engagera oss i Guds verk genom att hjälpa andra att komma till Kristus och få evigt liv.* Det innebär att vi hjälper andra att förstå sin gudomliga identitet och känna tillhörighet. Vi delar öppet den glädje vi finner i Jesus Kristus och hans evangelium (se Alma 36:23–25). Vi strävar efter att hjälpa andra att ingå och hålla heliga förbund med Gud. Vi söker Guds vägledning för att få veta vem vi kan stötta och hjälpa och hur vi ska göra det.

Jag lovar att när vi prioriterar vår relation med Gud och vårt lärjungeskap till Jesus Kristus så finner vi glädje i vår gudomliga identitet; vi får en varaktig känsla av tillhörighet och uppnår slutligen vår gudomliga potential. ■

Från "Divine Identity, Becoming, and Belonging", ett tal under en andakt vid Brigham Young University – Hawaii, 25 maj 2022.

SLUTNOTER

1. *APA Dictionary of Psychology*, u.o. "belonging", dictionary.apa.org.
2. Joanna Cannon, "We All Want to Fit In", *Psychology Today* (blogg), 13 juli 2016, [psychologytoday.com](https://www.psychologytoday.com).
3. Brené Brown, *Mod att vara sårbar – i dina relationer, i ditt föräldraskap, i ditt arbete* (2015).
4. I Mormons bok nämns ett tillfälle då folket, trots sin mångfald, enades i Gud (se 4 Nephi 1:15–17). Den här gruppen människor kom ihåg sitt gudomliga arv, var främst lojala mot honom och levde i enighet och kärlek med andra, trots genetiska och miljörelaterade skillnader.

5. Herrens heliga hus skapar också en miljö av jämlikhet och förbundsgemenskap. Fundera över följande vad gäller vår upplevelse i templet: Alla inbjuds att förbereda sig och kvalificera sig för en tempelrekommendation. Vi bär alla vita kläder som ger uttryck för kollektiv renhet och jämlikhet inför Gud. Vi kallar varandra broder eller syster och använder inte jordelivets formella titlar. Alla ges samma möjligheter att lära. Alla erbjuds samma förbund och förrättningar och kan ta emot samma eviga välsignelser.
6. Av de 117 miljarder människor som har levat på den här jorden (se Toshiko Kaneda och Carl Haub, "How Many People Have Ever Lived on Earth?", Population Reference Bureau, 18 maj 2021, prb.org/articles/how-many-people-have-ever-lived-on-earth), har relativt få haft tillgång till alla evangeliets frälsande och upphöjande förrättningar. Till följd av det behöver den stora majoriteten av Guds barn ta emot dessa förrättningar i andevärlden.
7. Se Russell M. Nelson, "Låt Gud råda", *Liahona*, nov. 2020, s. 92–95.

Agnieszka Mazurowska (höger) från Warszawa i Polen, har gått ihop med andra i sin församling för att hjälpa ukrainska flyktingar med mat och hygienpaket. De hjälper dem också att lära sig polska och hitta jobb.

FÖLJ KRISTI EXEMPEL: TA HAND OM NÖDSTÄLLDA

Från matproduktion till akut nödhjälp till tjänande – det finns många sätt för oss att visa kärlek till vår nästa.

Kellie Christensen

Välfärds- och oberoendeservice

Som Jesu Kristi efterföljare strävar medlemmarna i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga efter att leva efter de två största buden: att älska Gud och att älska sin nästa (se Matteus 22:37–39). Dessa två stora bud och Jesu Kristi exempel är det som vägleder kyrkan och dess medlemmar att ta hand om nödställda.

Så exakt hur hjälper kyrkan till att ta hand om nödställda? Och hur kan medlemmar delta i detta stora verk?

Olika sätt att hjälpa

Som medlemmar i kyrkan försöker vi hitta de behövande och ge hjälp till alla Guds barn, oavsett ras, nationalitet eller religion.

Vi tar hand om nödställda på många sätt, bland annat genom

- fasta och användning av fasteoffer
- tjänande av varandra
- oberoendeprogram
- globala program för mat, utbildning, rent vatten och hälsovård
- beredskapshjälp
- volontärprojekt i samhället.

Även om en del av kyrkans humanitära insatser är storskaliga, kan även små insatser sammantagna ha stor inverkan. Här är några exempel på hur kyrkans medlemmar hjälper behövande.

Tjänande mitt i en konflikt

RaeAnn och Sterling Jarvis – medlemmar i kyrkan i Warszawa i Polen – visste inte vad de skulle förvänta sig när de valde att ta emot flyktingar i sitt hem. Men de var villiga att hjälpa till på alla sätt de kunde.

Strax efter att konflikten utbröt i Europa knackade en ukrainsk familj bestående av fem personer på deras dörr klockan ett på natten. De hade rest drygt 80 mil för att finna trygghet. Paret Jarvis välkomnade Maryna och Serhii Bovt och deras tre barn till sitt hem. Med tiden utvecklade de äkta kärlek till och omsorg om familjen Bovt. ”När man delar med sig av kärlek växer den”, säger Maryna om paret Jarvis exempel på tjänande. ”Det för oss närmare varandra och Herren.”

Som medlemmar i kyrkan strävar vi efter att följa Frälsarens exempel genom att tjäna andra omkring oss. Människor behöver inte vara på flykt från krig eller förföljelse för att behöva hjälp. Varje vänlig handling från vår sida – hur liten den än är – kan ha en positiv inverkan på någons liv.

Laie Hawaii Crops Farm är uppdelad på odlingslotter där man kan odla frukt och grönsaker, såsom jabong, eller pomelo. Maten var till särskilt stor hjälp för samfälligheten under covid-19-pandemin.

TILL VÄNSTER: FOTO: JAMM AQUINO, DESERET NEWS

En samfällighet där man delar med sig

På Laie Hawaii Crops Farm, som ägs av kyrkan, odlar över 310 familjer grödor för att försörja sina hushåll. På sina 0,5 hektar stora odlingslotter på ön odlar dessa familjer taro, maniok, sötpotatis, brödfukt, guava och andra grödor.

Gården sköts av ett missionärspår och får stöd av andra missionärer och medlemmar. De här volontärerna hjälper till med att rensa mark, förbereda jord för sådd och lära ut grundläggande jordbruksfärdigheter.

Tack vare dessa missionärer, medlemmar och volontärer har många som behöver mat i Hawaii bättre förmåga att försörja sig när det är ont om jobb. Gemenskapen blir starkare när alla arbetar tillsammans på att ta hand om gården och dela med sig av det de odlar.

Kyrkans humanitära projekt bidrar till livsmedelssäkerhet, utbildning, rent vatten och hälsovård för miljontals människor världen över. Kyrkan erbjuder också många resurser för större oberoende, bland annat biskoparnas förrådshus, arbetsförmedlingar, Deseret Industries butiker, familjerådgivning, oberoendekurser samt gårdar och fruktodlingar som ägs av kyrkan, såsom Laie Hawaii Crops Farm. De här projekten får ofta hjälp av medlemmar och missionärer, vars osjälviska donationer av tid, talanger och andra resurser gör stor skillnad för behövande.

En vänskaplig gärning

År 2021 besvarade omkring 200 medlemmar i kyrkan ett nödrop. De begav sig till center i Tyskland, USA och andra platser för att hjälpa till med behoven hos omkring 55 000 flyktingar från Afghanistan.

Många volontärer tjänade vid de här centren i två eller tre veckor och några stannade ännu längre. Kyrkans medlemmar uppfyllde de akuta behoven hos dem som sökte skydd genom att skaffa mat, kläder och andra förnödenheter.

Hjälpföreningssystrar i Tyskland lade märke till att en del afghanska kvinnor använde sina mäns skjortor att täcka huvudet med i stället för den traditionella huvudbeklädnad som gått förlorad eller skadats i kaoset på flygplatsen. Dessa hjälpföreningssystrar samlades för att sy traditionella muslimska kläder till de behövande

kvinnorna och visade därigenom vänlighet och respekt för andra och bortsåg från att de hade olika trosuppfattningar.

Syster Sharon Eubank, chef för Latter-day Saint Charities, har sagt: "Våra enskilda ansträngningar kräver inte nödvändigtvis att vi har pengar eller åker långt bort, men de kräver den Helige Andens vägledning och ett hjärta som är villigt att säga till Herren: 'Här är jag, sänd mig!' [Jesaja 6:8]."

Viljan att hjälpa till när katastrofer inträffar är anledningen till att kyrkan ofta är en av de första grupperna att agera – både med tillfällig hjälp och långsiktig hjälp. Kyrkans medlemmars och missionärers arbete hjälper de nödställda att känna sig trygga, ta emot fysisk och mental omsorg och känna Guds kärlek genom andras godhet.

Kallad till verket

I Läran och förbunden 4:3 förklarar Herren: "Om ni därför har en önskan att tjäna Gud, är ni kallade till verket." Med allt som kyrkan gör finns det många sätt att tjäna.

Många av kyrkans organiserade hjälpinsatser för nödställda är endast möjliga genom missionärernas och medlemmarnas tjänande. Alla kan inte ta emot en flyktingfamilj, sörja för andras fysiska behov eller släppa allt för att hjälpa till i en katastrof. Men varje person har en roll att utföra, och varje persons bidrag gör skillnad och uppskattas.

Ett av de viktigaste sätten som medlemmar bidrar till detta arbete är genom fasteoffer och humanitära donationer. Dessa heliga donationer används för att hjälpa de mest behövande och ha en djupgående inverkan

DETALJ FRÅN VÄNSTER: AV LIZ LEMON SWINDLE, KOPIERING FÖRBJUDEN

JESU KRISTI KYRKA AV SISTA DAGARS HELIGAS HUMANITÄRA INSATSER

- 3 909 humanitära projekt i 188 länder under 2021
- 906 miljoner dollar användes till humanitära insatser 2021
- 6,8 miljoner volontärtimmar donerades 2021
- 1,74 miljoner människor påverkades av projekten för rent vatten och hygien under 2021
- 41 000 volontärprojekt genomfördes via JustServe.org
- drygt 36 miljoner kilo mat donerades under 2021
- 129 biskopens förrådshus är verksamma i Nord- och Sydamerika
- programmet för tillfrisknande från oberoende finns i 30 länder och på 17 språk
- nästan 15 000 oberoendegrupper runt om i världen hjälper personer att hitta jobb, förbättra sin utbildning, hantera familjens ekonomi med mera.

på dem som får hjälp. Kyrkans medlemmar kan utföra en biståndsmission, handleda oberoendekurser, och arbeta som volontärer i biskoparnas förrådshus och i Deseret Industries butiker. Man kan också ta hand om nödställda genom lokalt tjänande, bloddonationer, stöduppdrag, bön med mera.

Vi är alla kallade till verket. Vi är kallade att följa Jesu Kristi exempel och att älska Gud och älska vår nästa. Allt vi behöver är ett villigt hjärta. ■

SLUTNOT

1. Sharon Eubank, "Jag ber att han ska använda oss", *Liahona*, nov. 2021, s. 55.

Med början i februari 2022 hjälpte sista dagars heliga i Polen flyktingar med transport, mat och tak över huvudet.

KYRKAN FINNS HÄR

Johannesburg, Sydafrika

De första missionärerna från Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga kom till Sydafrika år 1852. Under åren som gått sedan dess har medlemmarna övervunnit ras- och kulturbarriärer och byggt upp enighet och vänskap. I dag har kyrkan i Sydafrika

69 400 medlemmar (ungefär)

**17 stavar, 195 församlingar
och grenar, 4 missioner**

**2 tempel (Johannesburg och
Durban) och 1 tillkännagivet
(Kapstaden)**

Välsignade av evangeliet

Omfamnad av sin brors barnbarn Thuto (till vänster) och sin brorsdotter Lizzie Mohodisa (till höger), säger Dimakatso Ramaisa (i mitten) att tre generationer välsignas genom att de lever enligt evangeliet.

LÄR DIG MER OM KYRKAN
I SYDAFRIKA

TILL VÄNSTER: FOTO FRÅN GETTY IMAGES

TILL HÖGER: FOTO: PAPAMA TUNGELA

Stödverksamhet med hopp och tro

När vi håller våra förbund med tro kan vi leda andra till hoppets källa.

Vi kan bli mer som Frälsaren när vi lär oss att tjäna som han gjorde. Med hjälp av Kristi och hans lärjungars exempel i Nya testamentet lär vi oss hur vi utvecklar kristuslika egenskaper som kan hjälpa oss i våra ansträngningar att tjäna som Frälsaren.

Ett exempel på hopp och tro

I Markusevangeliet läser vi en rörande redogörelse om "en kvinna som hade haft blödningar i tolv år". Vi får veta att "hon hade fått lida mycket hos många läkare och lagt ut allt hon ägde, men inget hade hjälpt, hon blev bara sämre" (Markus 5:25–26).

Tolv år är en lång tid att lida. Allt är stora utlägg. Och hon blev bara sämre. Om någon hade rätt att känna hopplöshet så var det den här kvinnan.

Men "hon hade hört talas om Jesus, och nu kom hon bakifrån i folkmassan och rörde vid hans

mantel, för hon tänkte: 'Om jag så bara får röra vid hans kläder blir jag frisk.'"

Markus berättar att tack vare hennes tro "stannade hennes blödning [genast], och hon kände i kroppen att hon var botad från sin plåga" (Markus 5:27–29).

Kvinnans hopp och tro på Jesus besvarades med en välsignelse. "Då sade han till henne: 'Min dotter, din tro har frälst dig. Gå i frid och var frisk och fri från din plåga'" (Markus 5:34).

I alla utmaningar, oavsett storlek eller hur länge de varar, behövs verkligen hopp. Rädsla och förtvivlan kan lamslå oss. Men hopp och tro på Jesus Kristus inbjuder hans kraft och välsignelser i våra liv.

Att utöva hopp och tro i stödverksamheten

Som stödbröder och stödsysstrar behöver vi be om samma hopp och tro. Stödverksamhet kan vara både givande och svårt. När någon vill hjälpa inte verkar vilja ha hjälp, kan det vara lätt att tappa hoppet. Du befinner dig kanske mitt i den här situationen just nu med en familjemedlem, en vän eller någon du för tillfället har uppdraget att hjälpa. Kanske, som i fallet med kvinnan med blödningar, är det bara Herren som vet hur mycket tid och ansträngningar du lagt på att försöka hitta något som hjälper. Men liksom den här kvinnan kan Frälsarens kraft göra skillnad om vi får hopp om att fortsätta söka hjälp i tro.

Ibland är utmaningen att hjälpa dem som själva har det svårt att känna tillräckligt med hopp för att utöva tro. Det finns de som, liksom kvinnan i Markusevangeliet, kanske drabbas av kroniska sjukdomar, ekonomiska bakslag eller ett antal till synes överväldigande prövningar. Vetskapen om att de inte är ensamma i sina svårigheter kan vara en mäktig källa till hopp. Vi kan hjälpa dem att finna detta hopp genom att visa vår villighet att bära deras bördor, sörja med dem, trösta dem och stå som vittnen om Gud (se Mosiah 18:9–10).¹

Att utveckla hopp och tro

Hur kan vi utveckla de kristuslika egenskaperna hopp och tro? Här är några tankar:

1. Äldste Dieter F. Uchtdorf i de tolv apostlarnas kворum har lärt att hopp är att lita på att Jesus Kristus uppfyller sina löften till dig.² Eftersom ”hoppet är en Andens gåva [se Moroni 8:26]”,³ är det något vi kan be om (se Läran och förbunden 46:7–9).
2. President Russell M. Nelson har sagt att ökad tro kräver arbete. Han berättade hur vi kan stärka

vår tro genom att studera, välja att tro, handla i tro, värdigt ta del av heliga förrättningar och be vår himmelske Fader om hjälp.⁴ ■

SLUTNOTER

1. Se Jeffrey R. Holland, ”Bära varandras bördor”, *Liahona*, juni 2018, s. 26–31.
2. Se Dieter F. Uchtdorf, ”Hoppets oändliga kraft”, *Liahona*, nov. 2008, s. 22.
3. Dieter F. Uchtdorf, ”Hoppets oändliga kraft”, s. 21.
4. Se Russell M. Nelson, ”Kristus har uppstått – tro på honom förflyttar berg”, *Liahona*, maj 2021, s. 103.

UPPTÄCK MER

Lär dig mer om hopp av äldste Uchtdorfs tal ”Hoppets oändliga kraft” (*Liahona*, nov. 2008, s. 21–24).

Lär dig mer om förhållandet mellan tro och hopp av äldste David A. Bednar i de tolv apostlarnas kворum (”Sök efter kunskap genom tro”, *Liahona*, sep. 2007, s. 16–24).

Prästadömsvälsignelser

Prästadömet

Prästadömet är Guds makt och myndighet. Värdiga män som innehar melkisedekska prästadömet handlar i Jesu Kristi namn när de ger prästadömsvälsignelser. När de ger dessa välsignelser följer de Frälsarens föredöme i att välsigna andra.

En prästadömsvälsignelse ges genom inspiration av en som innehar melkisedekska prästadömet. Prästadömsvälsignelser gör det möjligt för alla Guds barn att ta emot hans kraft, läkedom, tröst och vägledning.

LÄR DIG MER

Om du har frågor om prästadömsvälsignelser kan du prata med dina stödbroder eller stödsysstrar, dina församlings- eller grensledare, eller missionärerna. För mer information om att ge prästadömsvälsignelser, se kapitel 18 i *Allmän handbok: Tjäna i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga* på JesuKristiKyrka.org.

Hur välsignelser ges

Prästadömsvälsignelser ges genom handpåläggning. En innehavare av melkisedekska prästadömet lägger händerna på huvudet på personen som tar emot välsignelsen. Sedan ger han en välsignelse enligt Andens vägledning. De som ger välsignelser och de som tar emot dem utövar tro på Gud och litar på hans vilja och tidsplan.

Namngivning och välsignande av barn

När ett barn har fötts ger en prästadömsbärare honom eller henne ett namn och en välsignelse (se Läran och förbunden 20:70). Det sker vanligtvis på ett **faste- och vittnesbördsmöte**. Barnet får först ett namn. Sedan ger prästadömsbäraren barnet en välsignelse.

Välsignelser för sjuka

Innehavare av melkisedekska prästadömet kan ge välsignelser till personer som är sjuka. Den här typen av välsignelse har två delar: **smörjelsen** med olja och besegling av smörjelsen. Först håller en prästadömsbärare en droppe invigd, eller välsignad, olivolja på personens huvud och uppsänder en kort bön. Sedan beseglar en annan prästadömsbärare smörjelsen och ger personen en välsignelse enligt den Helige Andens vägledning.

UR SKRIFTERNA

JESUS KRISTUS VÄLSIGNADE DE SJUKA GENOM HANDPÅLÄGGNING (SE LUKAS 4:40).

MEDLEMMAR SOM TJÄNAR I KYRKAN AVSKILJS AV DEM SOM HAR RÄTT MYNDIGHET (SE LÄRAN OCH FÖRBUNDEN 42:11; TROSARTIKLARNA 1:5).

DE SOM ÄR SJUKA KAN BE PRÄSTADÖMSBÄRARE OM VÄLSIGNELSER (SE JAKOBS BREV 5:14; LÄRAN OCH FÖRBUNDEN 42:44).

Välsignelser till tröst och råd

Innehavare av melkisedekska prästadömet kan ge välsignelser till tröst och råd till familjemedlemmar och andra som vill ha dem. En far som bär melkisedekska prästadömet kan ge en fars välsignelse till sina barn. Den kan vara till särskilt stor hjälp när barn står inför särskilda utmaningar.

Avskiljning av medlemmar till att verka i ämbeten

När kyrkans medlemmar ges ämbeten får de en välsignelse när de avskiljs till att tjäna. En prästadömsledare välsignar dem med myndighet att verka i ämbetet. Prästadömsledaren ger dem också en välsignelse som ska hjälpa dem i deras tjänande.

Patriarkaliska välsignelser

Alla värdiga medlemmar i kyrkan kan få en patriarkalisk välsignelse. Den här välsignelsen ger personliga råd från Herren. Den kan ge vägledning och tröst under hela en persons liv. Den nämner också vilken släktlinje i Israels hus personen tillhör. Endast en ordinerad **patriark** kan ge den här typen av välsignelse. ■

ORD ATT MINNAS

Faste- och vittnesbördsmöte: ett sakramentsmöte där medlemmarna i församlingen bär sina vittnesbörd.

Medlemmar fastar – går utan mat och dryck den dagen – vanligtvis den första söndagen i månaden.

Smörjelse: Invigd olja droppas på huvudet som en del av en prästadömsvälsignelse för de sjuka.

Patriark: En prästadömsbärare som ordinerats till att ge patriarkaliska välsignelser till kyrkans

medlemmar i sin stav.

Du har alltid vetat

José G. Franco, Utah, USA

När jag fick ett vittnesbörd om det återställda evangeliet var jag pastor i en annan kyrka. Eftersom jag visste att det var dags att stärka min relation till Jesus Kristus, förberedde jag mig för att avsäga mig mitt ämbete och döpa mig. I dag har jag förmånen att arbeta som seminarielärare på heltid.

Läs mer här

Hjälp och hopp av generalkonferensen

Bettina Monni, Rom, Italien

Jag hade aldrig förväntat mig att höra ett helt generalkonferenstal om precis det som jag upplevde.

Efter mitt första barns födelse led jag av en postpartumdepression. Det var en underbar tid i mitt liv eftersom jag hade en son, men jag kunde inte helt uppleva glädjen av att ha en bebis eftersom jag var så deprimerad.

Under den här svåra tiden bad jag mycket till min himmelske Fader. Jag bad honom hjälpa mig igenom den här svåra prövningen. När generalkonferensen närmade sig den hösten bad jag också om att finna tröst i tal av kyrkans ledare.

När jag lyssnade på talen under generalkonferensens första möte började jag känna mig tröstad. Sedan,

under det andra mötet, talade äldste Jeffrey R. Holland i de tolv apostlarnas kvorum om depression. Han sa att en depression kan få oss att känna oss "som ett krossat kärl"¹ (Psaltaren 31:13). Jag hade aldrig förväntat mig att höra ett helt tal om precis det som jag upplevde.

Det här var ett betydelsefullt ögonblick för mig. Talet hjälpte mig förstå att min himmelske Fader älskar mig och att han är medveten om mig. Han förstod vad jag gick igenom. Han ville hjälpa mig och ge mig hopp. Han gjorde det genom äldste Hollands ord. ■

SLUTNOT

1. Jeffrey R. Holland, "Som ett krossat kärl", *Liahona*, nov. 2013, s. 42.

FOTO AV FÖRFATTAREN OCH HENNES FAMILJ: CODY BELL

Mitt perspektiv från ovan

Milla Ray Acevedo Carrasco, Marlborough, Nya Zeeland

Jag kastade nästan bort just det jag behövde för att nå mitt mål.

Nyligen gjorde jag den populära vandrigen till Roy's Peak i de vackra bergen på Nya Zeelands sydö. Eftersom vandrigen varade i flera timmar tog jag bara med mig det nödvändigaste: några mellanmål och massor av vatten.

När jag började gå kändes ryggsäcken redan tung. En halvtimme in i vandrigen kände jag tyngden av packningen ännu mer på axlarna och ryggen. Ett tag funderade jag på att hålla ut en del av mitt vatten. Men genast visste jag att jag skulle behöva det.

En och en halv timme innan jag nådde bergstoppen blev stigen brantare och täckt av snö. Jag började tro att jag inte kunde nå toppen, men mitt mål motiverade mig att fortsätta.

När jag till sist nådde toppen kändes ryggsäcken mycket lättare. Vid det laget hade jag ätit mina snacks och druckit det mesta av vattnet. När jag vilade och njöt av den vackra utsikten från ovan tänkte jag på min vandring – till bergstoppen och i livet.

I timmar gick jag uppför och försåg min kropp med näring och vätska så att jag fick styrka att fortsätta. Det som till en början kändes som en börda – livräddande vatten – välsignade mig med att kunna nå mitt mål.

Alla upplever vi upp- och nedgångar, men den Helige Anden hjälper oss att fatta bra beslut. Jag var nära att lämna en dryg halvliter vatten på stigen, men hade känt mig manad att behålla den.

Med tårar i ögonen tackade jag min himmelske Fader för de här reflektionerna. Vistelsen i de snötäckta bergen den dagen inspirerade mig att analysera mitt liv, mina beslut, mina mål och min personliga ryggsäck.

Före vandrigen var jag full av osäkerhet vad gällde mitt liv och mitt arbete i ett främmande land. Men nu känner jag att allt kommer att ordna sig. Jag vet att Herren tar hand om mig.

I Andens sällskap vet jag att jag kan fatta rätta beslut som lyfter mig mentalt, fysiskt och andligt. Och när det känns tungt kan jag vända mig till vår Frälsare, källan till "levande vatten" (Johannes 4:10). Jag vet att han ger mig näring och lättar min börda (se Matteus 11:28–30). ■

Klocktornen påminner mig

David Payne, Maryland, USA

Om jag hade följt maningen skulle vi ha haft mer tid att undervisa Giuseppe om evangeliet.

En förberedelsedag besökte min missionskamrat och jag en katedral i Parma i Italien. Medan jag förundrades över de vackra målningarna där lade jag märke till en munk som satt och läste i närheten. Jag fick en maning att prata med honom om Mormons bok, men jag blev rädd.

Hur skulle en katolsk munk reagera på att en missionär predikade i en katedral? Maningen kom igen, men jag skakade av mig den igen.

Några veckor senare berättade de andra två äldsterna i vår lägenhet att de hade pratat med en munk som hette Giuseppe när de kontaktade människor på gatan. Efter en lektion med honom tackade han ja till ett exemplar av Mormons bok.

När missionärerna träffade Giuseppe en vecka senare hade han redan läst en stor del av boken. Han kände sig upprymd av läsningen.

Innan missionärerna träffade Giuseppe igen förflyttades min kamrat, så jag fick arbeta med dessa två missionärer. När vi gick för att undervisa Giuseppe i katedralen blev jag inte förvånad över att se att han var samma munk som jag hade känt mig manad att prata med tidigare.

Giuseppe berättade att han höll på att läsa om Alma, som han jämförde med aposteln Paulus. Vi bestämde oss för att ge honom den andra lektionen, som slutade med en inbjudan att döpas. I slutet av lektionen, precis innan vi kunde be Giuseppe att följa Jesu Kristi exempel genom att döpas, började katedralens klockor slå, vilket fick oss att rycka till.

Giuseppe hade tappat bort tiden och sa att han behövde gå med de andra munkarna till middagsbönerna. Sedan bad han om ursäkt och sa att han hädanefter inte skulle vara tillgänglig eftersom han skulle på en klosterretreat. Därefter skulle han vigas till präst.

Vi överraskades av hur detta viktiga ögonblick bara hade försvunnit. Om jag hade svarat på min tidigare maning skulle vi ha haft mer tid att undervisa Giuseppe och han skulle ha haft tid att läsa klart Mormons bok. Så vitt jag vet undervisade missionärerna honom aldrig mer.

Efter den upplevelsen påminde ljudet av klocktorn mig om hur värdefull och kort vår tid är. Under resten av min mission blev jag, varje gång jag hörde klockor slå, motiverad att prata med alla jag kunde om evangeliet. I dag strävar jag fortfarande efter att följa Andens maningar. ■

Allt kommer att ordna sig

Alejandro Parada, Canelones, Uruguay

Timmarna verkade oändliga tills en av kirurgerna gick fram till min mamma i väntrummet.

I början av 1980-talet genomgick min far, som led av en svår hjärtsjukdom, en hjärtoperation som vi hoppades skulle förlänga hans liv.

På den tiden var det innovativa tillvägagångssättet som kirurgerna använde nytt i Uruguay. Kirurger ersatte aortaklaffen med en konstgjord klaff. Så småningom blev den proceduren standard och har räddat oräkneliga liv.

Eftersom operationen innefattade det här revolutionära kirurgiska ingreppet var flera kardiologer närvarande och observerade operationen. Medan kirurgerna opererade satt mamma orolig i väntrummet. Timmarna kändes oändliga.

Vi jublade när vi fick veta att operationen var en fullständig framgång. När kirurgerna lämnade operationssalen gick en av dem ifrån de andra och kom in i väntrummet. Han var en besökande kirurg och hade kommit till Uruguay för att övervaka operationen.

Han gick fram till min mor, stannade till och rörde henne lugnande på axeln. Sedan såg han henne i ögonen och sa: "Allt kommer att ordna sig."

Kirurgen hade rätt. Min far levde i ytterligare 24 år och tjänade Herren av hela sitt hjärta – ett friskt hjärta – fram till sitt livs sista dag.

Under kyrkans senaste generalkonferens påmindes min mor om det där speciella mötet för så många år sedan. Faktum är att hon påminns varje gång den där besökande kirurgen – president Russell M. Nelson – talar till de heliga.

Alla Herrens profeter är speciella för oss på något sätt. En del är speciella eftersom de verkade som kyrkans president när vi var unga. En del är speciella eftersom de verkade som president när vi döptes. För min mor och mig är president Nelson speciell eftersom han vet att alla allvarliga medicinska ingrepp inte bara berör patienten utan även patientens närstående. Han vet att familjemedlemmar behöver uppmuntrande ord, styrka och tillförsikt när en närståendes hälsa eller liv är i fara.

Vi kommer alltid att vara tacksamma för president Nelsons försäkran för länge sedan i Uruguay och för hans liv i vår himmelske Faders och vår himmelske Faders barns tjänst. ■

**Äldste
Vaiangina
Sikahema**
i de sjuttios
kvorum

NÅGRA RÅD OM ATT gå en skrämmande OCH oviss framtid TILL MÖTES

I mitt personliga liv och i mitt yrkesliv har jag mött en hel del ovisshet och lärt mig hur vår himmelske Fader kan hjälpa oss igenom den.

När jag var liten emigrerade min familj från Tonga till USA. Pappa var boxare när vi bodde i Tonga, och han började träna mig i boxning när vi hade kommit till USA. Hans huvudplan var att jag en dag skulle bli världsmästare i tungviktsboxning. Han lärde mig att inte vara rädd. Man kan inte vara rädd i boxningsringen om man vill lyckas. Min far var kanske inte aktiv i kyrkan på den tiden, men han lärde mig så mycket om att handskas med svårigheter och ha mod när man drabbas av rädsla.

När jag lärde mig att boxas förbereddes jag för mitt yrke på ett unikt sätt. Jag gick på Brigham Young University på ett stipendium i amerikansk fotboll. Och till och med när jag gjorde det som de flesta anser vara det mest skrämmande man kan göra på en fotbollsplan – fånga en punt – så gjorde jag det alltid lugnt. Jag var aldrig riktigt rädd. Faktum är att jag älskade utmaningen med amerikansk fotboll.

Min far förväntade sig att jag skulle göra karriär som proffsidrottare – men jag gjorde den som fotbollsspelare och inte som

boxare. Jag tror dock att träningen hjälpte mig att både ha tro och se framåt med tro och hopp i ovisshet.

Som unga vuxna ställs ni inför många svåra och skrämmande saker – personliga angelägenheter som beslut om utbildning, yrkesbana, äktenskap och familj. Och ni ställs också inför mer vitt spridda situationer, såsom ekonomiska kriser, sociala frestelser, politiska oroligheter och till och med krig. Men av egen erfarenhet vet jag att när vi väljer att sätta Herren främst i livet så finns han alltid där och vägleder oss genom alltihop.

Goda vänners och goda människors inflytande

Jag hade turen att få goda vänner när jag kom hem från min mission. En vän jag hade träffat på missionärsskolan presenterade mig för kvinnan som senare skulle bli min fru. Jag har aldrig bortsett från det faktum att våra vänner ofta är avgörande för vår framgång eller våra misslyckanden i livet. Våra vänner och mentorer kan hjälpa oss att fatta beslut som leder oss antingen närmare eller längre bort från Gud.

Överst till vänster: Ett par boxningshandskar som representerar dem som Vai Sikahema använde när han tränade med sin far; Vai med sin familj framför Hamiltons tempel i Nya Zeeland och under en fotbollsmatch på Brigham Young University (där hans far firar hans touchdown på planen). Längst ner: Äldste Sikahema som områdessjuttio poserar med studenter på BYU-Hawaii efter en andakt på campus.

När jag spelade i National Football League såg jag upp till Gifford Nielsen, som också hade spelat för BYU innan han gick vidare till NFL och så småningom blev sportkommentator och senare generalauktoritetssjuttio. Jag sprang på honom en dag på en golfbana och han gav mig råd som ändrade riktningen i min yrkesbana.

Vi satt i en golfbil, bara han och jag, och när jag hade berättat för honom om min plan att börja jobba på tv, som han hade gjort, när jag var färdig med att spela fotboll, rådde han mig att inte satsa på en karriär som skulle kräva att jag närvarade vid matcher på söndagar. På så sätt skulle jag alltid kunna ha ett ämbete på söndagar och tjäna i kyrkan.

Det var så enkelt, men det var ett råd som jag inte hade tänkt på. Och det ändrade min riktning i livet.

Att stå för det man tror på

Större delen av min karriär i NFL var skrämmande och oviss. Bara 2 procent av de som spelar amerikansk fotboll på college lyckas ta sig till NFL, och även när jag fick vara med i laget kunde jag när som helst åka ut. Att klara sig så länge som jag gjorde var en stor välsignelse, men ett liv utan något att falla tillbaka på var svårt. Det krävdes stor tro.

I NFL hoppar man från lag till lag, år efter år, kors och tvärs över landet. Det verkar glamoröst, men de flesta ser inte de mindre glamorösa delarna. Det är svårt att leva

så. Och det är ett svårt sätt för par att leva på också; det är en av orsakerna till att skilsmässofrekvensen är så hög bland professionella idrottare.

Det som hjälpte var att jag visste var jag stod. Jag hade en fast grund i Kristus, och jag gjorde ständigt allt det som höll mig nära honom och min himmelske Fader.

Du står kanske inte inför en yrkesbana fylld av press och frestelser, men i mitt fall som professionell idrottare exponerades jag för en helt annan livsstil än den jag var van vid. När vi till exempel kom till stora städer och reste i början ville mina lagkamrater genast gå ut och delta i olika aktiviteter som inte stämde överens med evangeliets normer, och jag förstod genast att jag inte kunde stå med en fot i Sion och en i Babel. Jag kunde inte svara "låt mig tänka på det" för att beveka dem. I stället var jag tvungen att stå fast i min tro och förklara varför jag inte kunde följa med dem.

Jag var lyckligt lottad som gifte mig medan jag gick på college. När jag började spela i NFL hade jag min fru och vår sex månader gamla bebis med mig. Vi gifte oss i templet och jag visste vad de här förbunden betydde för mig och vad de krävde av mig. Så jag sa till mina lagkamrater: "Nej, jag gör inte sådant." Och när de pressade mig brukade jag säga: "Min hustru och jag gifte oss i Herrens hus där vi ingick heliga förbund. De här förbunden är viktigare för mig än något annat."

Och det märkliga var att när de ställde de här frågorna till mig och helt och fullt insåg vilken slags person jag var, började samma lagkamrater skydda mig och respektera mina normer och förbund. Det krävs mod att stå för det man tror på och värdesätter.

Från vänster till höger: Vai med sin fru Keala medan de dejtade och på sin bröllopsdag; familjefoton av Sikahemas. Under all ovisshet i livet har äldste Sikahema ständigt förlitat sig på styrka och vägledning från vår Frälsare Jesus Kristus och från levande profeter och apostlar.

Det var skrämmande att ställas inför så många frestelser i början, men genom att lita på min himmelske Fader och i stunder av påtryckningar minnas hur heliga och meningsfulla mina förbund var, fick jag hjälp att alltid stå fast på förbundsstigen i min karriär. Ni kan göra detsamma under alla omständigheter ni befinner er i under er resa.

Följ profeten

Jag vet att ni som unga vuxna i dag står inför så mycket ovisshet och rädsla vad gäller framtiden. Och ni undrar kanske vad ni ska göra och hur ni ska ta er igenom det. Det enkla svaret är att följa vägledningen från profeten, president Russell M. Nelson. När en Guds profet talar och ger er något specifikt, är det inte svårare än att bara följa den uppmaningen.

Jag har märkt att president Nelson tycker om att ge oss enkla listor över saker vi kan göra för att stå fasta i vår tro. Under de senaste åren har han gett kyrkans medlemmar fem saker att göra för att stärka vår tro, fem sätt att öka vårt andliga momentum, tre saker som vi bör göra i början av det nya året, med mera.

Han ger oss inte listor med dussintals saker. Bara enkla saker. Och om ni gör de här enkla sakerna och är beslutsamma så förändras ert liv genom att ni gör enkla ting. Er tros grundval blir fast, även när det finns skrämmande omständigheter i världen. Gör de här sakerna så klarar ni er. Ni blir beskyddade.

Det påminner mig om berättelsen i Gamla testamentet om Naaman, en högt uppsatt befälhavare, som led av spetälska. Han sökte upp profeten Elisha som bad honom att gå och tvätta sig sju gånger i Jordanfloden. Befälhavaren tyckte att det var dumt, men alla omkring honom uppmuntrade

honom att som härförare bara göra det. Och han hade tro nog att göra det – något så enkelt. Och han blev renad. (Se 2 Kungaboken 5:1–15.)

Lägg din framtid i vår himmelske Faders händer

Jag blev kanske inte professionell boxare, men jag lärde mig ändå en del om att möta rädsla. Med alla de beslut och utmaningar ni står inför just nu som unga vuxna vädjar jag till er att göra allt ni kan för att söka och alltid behålla Andens inflytande hos er. Det är nyckeln. Som president Nelson nyligen lärde: "Positivt andligt momentum för oss stadigt framåt, mitt i den rädsla och osäkerhet som skapas av pandemier, tsunamier, vulkanutbrott och väpnade konflikter. Andligt momentum kan hjälpa oss att trotsa motståndarens obevekliga, ondskefulla angrepp och omintetgöra hans försök att urholka vår personliga andliga grund."¹

När jag var yngre och var på väg att flytta till ett nytt land som immigrant, kunde jag inte föreställa mig ett liv fritt från ovisshet. Under det att jag har fortsatt möta ovisshet under mitt liv och min karriär, har jag lärt mig att vi som Kristi lärjungar kan möta vilka rädslor eller hinder som helst på vår väg.

När vi omger oss med goda människor, bestämmer oss för och står för vad vi tror på och följer profeten, ser framtiden inte så skrämmande ut. Och vi kan gå framåt med tro trots rädsla eller ovisshet. När vi lägger vår framtid i vår kärleksfulle himmelske Faders händer kan vi lita på att han alltid finns där för oss. ■

SLUTNOT

1. Russell M. Nelson, "Styrkan i andligt momentum", *Liahona*, maj 2022, s. 98.

NÄR MIN VÄRLD VAR MÖRK VÄNDE JAG MIG TILL KRISTUS

Maria Celeste Ramirez Mendoza

Under en av de senaste generalkonferenserna talade president Henry B. Eyring, andre rådgivare i första presidentskapet, om de svåra tiderna i världen: "Aposteln Paulus skrev till Timoteus: 'Du ska veta att i de sista dagarna blir det svåra tider.' (2 Timoteusbrevet 3:1) ...

Och därför kommer det att bli svårare, inte lättare, att hedra förbunden vi måste ingå och hålla för att efterleva Jesu Kristi evangelium."¹

När jag hörde de här orden kände jag mig orolig. Jag hade redan problem i mitt hem i Venezuela. Så på den tiden bar jag på frågor som "Hur kan jag fortsätta vara optimistisk när världen är så mörk?" och "Hur kan jag se fram emot en ljus framtid i en sådan bister nutid?"

Men president Eyring erbjöd lösningen. Han citerade Helaman 5:12 som handlar om att bygga vår grundval "på klippan, vår Återlösare, som är Kristus".

Jag har alltid trott att det här skriftstället är sant, men det verkade mycket lättare sagt än gjort att bygga min grundval på Frälsaren. Likväl har jag, när jag närmat mig Kristus, sett att allt samverkar till vårt bästa när vår tro är fast grundad på honom (se Läran och förbunden 90:24).

Jag kände mig övergiven

För några månader sedan fick jag förödande nyheter från min familj. Min värld tycktes falla ihop inför mig. Jag kände mig avdomnad, förvirrad och så orolig att jag till och med blev sjuk!

Jag förstod inte varför vi stötte på sådana svårigheter när jag försökte vara trofast. Jag undrade om jag hade gjort något fel. Framtiden såg dyster ut och jag kände mig övergiven av min himmelske Fader och Jesus Kristus.

Mitt i mina lidanden pratade jag med en god vän. Han sa något som jag aldrig ska glömma: "Jag tror att den här situationen är ett bra tillfälle för dig att begrunda din *personliga* relation till Herren. Vad som än händer är det upp till dig att vända dig till honom för att få hjälp. Om du gör det ger han dig den kärlek och lindring du behöver just nu."

De orden förändrade mitt perspektiv. Jag var arg, sårad och förvirrad över mina omständigheter, men jag hade ett val. Oavsett vad vi går igenom, vilka rädslor vi har eller vilka svårigheter vi ställs inför, finns Jesus Kristus alltid vid vår sida. Vi har valet att vända oss *till* honom med tro i svåra stunder, inte *bort* ifrån honom.

Det är *så* vi stärker vår grund av tro på honom och står emot svårigheterna i världen. Genom att välja honom.

Som äldste D. Todd Christofferson i de tolv apostlarnas kворum har sagt: "Så, bli i denna luttringens ugn inte arg på Gud, utan kom i stället närmare Gud. Anropa Fadern i Sonens namn. Vandra med dem i Anden, dag för dag. Låt dem undan för undan visa att de är dig trogna. Lär känna dem och dig själv på djupet."²

Kristus väntade på att jag skulle vända mig till honom för att få hjälp. Det betydde inte att han skulle få alla

mina problem att försvinna eller genast fixa allt i mitt liv och i min familj, men han hjälpte mig att bli bättre, finna glädje och bli mer förfinad.

Och med tiden, i det att jag sökte Frälsaren genom bön, skriftstudier och tro, hjälpte han mig att förlåta mina familjemedlemmar och inbjuda glädje i mitt liv igen, även om vissa problem fortfarande inte har löst sig.

Ett löfte om trygghet

Nu råder verkligen den svåra sista tiden. Vi hör om krig och krigsrykten, om pandemier och naturkatastrofer – och jag är säker på att vi har ännu svårare tider framför oss. Men genom att bygga på den klippan som är Jesus Kristus och förlita oss på honom får vi alltid frid och glädje, oavsett vad vi ställs inför. Som president Eyring också sa: "För dem av oss som är oroliga för oss själva och för dem vi älskar finns det hopp i löftet som Gud har gett om en säker plats i kommande stormar."³

Vilket mäktigt och vackert löfte. Och jag har sett detta löfte uppfyllas i mitt liv. Jag vet att det här är Jesu Kristi återställda evangelium och att han är källan till alla välsignelser.

Han är ljuset, han är vår Frälsare och vi är hans får.

Låt oss välja honom och välja tro. ■

Författaren bor i Žulia, Venezuela.

SLUTNOTER

1. Henry B. Eyring, "Stadig i stormarna", *Liahona*, maj 2022, s. 27.
2. D. Todd Christofferson, "Vårt förhållande till Gud", *Liahona*, maj 2022, s. 79.
3. Henry B. Eyring, "Stadig i stormarna", s. 27–28.

Med så många mörka saker som hände omkring mig var jag osäker på vad det innebar att ha en grund i Kristus.

TILL FÖRÄLDRAR

Tillit till Herrens kraft och profeter

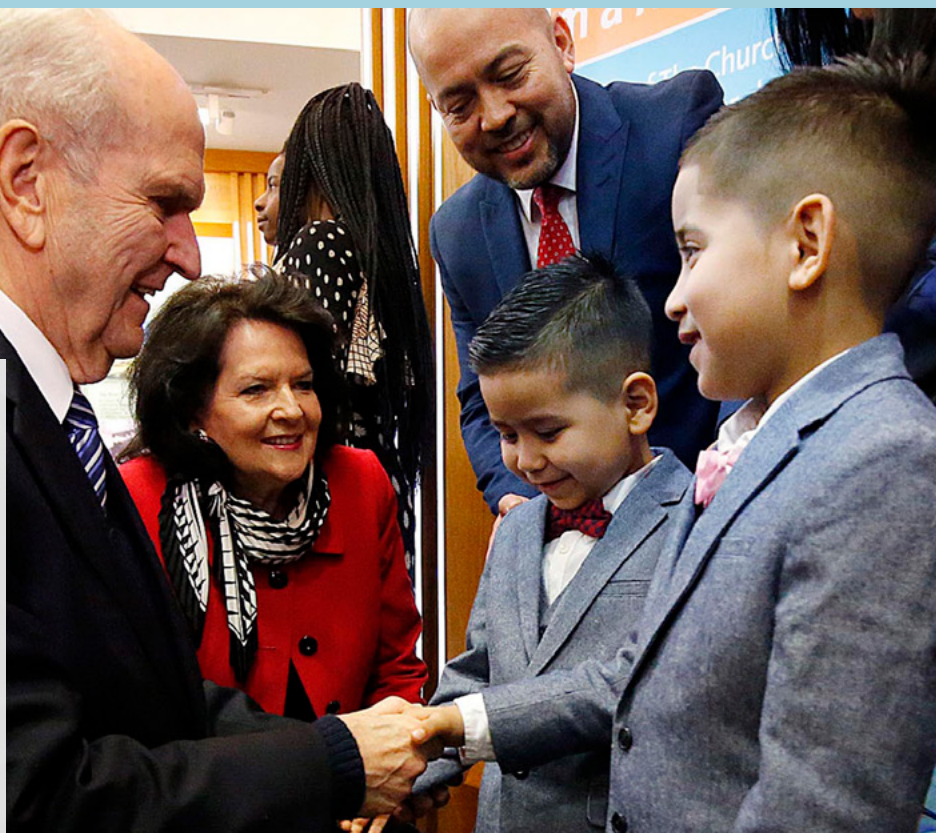

FOTO: RAVEN CALL, DESERT NEWS

Kära föräldrar!

I vår allt mer kaotiska värld kan det vara lätt att känna sig rädd och osäker. Men när vi vänder oss till Jesus Kristus för att få tröst kan han ge oss frid i livets stormar. Läs artiklarna i det här numret för att få veta hur Frälsaren kan hjälpa er att navigera igenom era svårigheter.

SAMTAL OM EVANGELIET

Frälsaren är snar att erbjuda frid i svåra tider

Läs tillsammans med era barn äldste Uchtdorfs artikel på sidan 4 om hur tillit till Kristi möjliggörande kraft kan ge frid i svåra situationer. Prata med varandra om några sätt varpå Jesus erbjuder lindring. Vad kan ni göra för att i större utsträckning inbjuda Anden i era liv?

Hur är prästadömet till nytta och glädje i vår familj?

Läs artikeln på sidan 22 om prästadömsvälsignelser. Be familjemedlemmarna berätta om tillfällen då de fick en prästadömsvälsignelse. Hur kände de sig då? Hur fick de hjälp genom välsignelsen? Finns det någon välsignelse som skulle kunna hjälpa en familjemedlem just nu?

Herren använder sin profet för att hjälpa oss att utveckla mod

I artikeln på sidan 30 berättar äldste Sikahema hur han genom att följa profetens lärdomar fick hjälp att hålla fast vid sin tro och sina normer under sin karriär som professionell amerikansk fotbollsspelare och under hela sitt liv. När ni har läst den här artikeln kan var och en av familjemedlemmarna få berätta om ett tillfälle när de fick mod genom att följa profeten.

KOM OCH FÖLJ MIG FAMILJEKUL

Kyrkan växer och växer, varje dag

Som medlemmar i Jesu Kristi återställda kyrka har vi ansvaret att hjälpa Guds rike att växa på jorden. I Matteus 13:31–32 står det:

”Himmelriket är som ett senapskorn som en man tar och sår i sin åker.

Det är minst av alla frön, men när det har växt upp är det störst av alla köksväxter och blir ett träd.”

1. Sätt er i en ring och kryp ihop som små senapskorn.
2. Låt alla turas om att nämna något de kan göra varje dag för att hjälpa kyrkan att växa (bära sitt vittnesbörd, dela med sig av ett skriftställe på sociala medier, berätta om en evangeliesanning för en vän med mera).
3. Varje gång någon nämner en handling som hjälper kyrkan att växa sätter sig alla lite rakare och börjar sedan ställa sig upp tills de står rakryggade.
4. Prata med familjen om varför det är viktigt att varje person gör sin del för att bidra till kyrkans tillväxt.

Insänt av Brenda Slade

FRÅN TIDSKRIFTEN VÄGLEDNING FÖR DE UNGA

Anteckningar från generalkonferensen

Använd den här resursen för att förbereda dig för generalkonferensen och få ut mer av konferenstalen.

Frid i livets stormar

Äldste Uchtdorf undervisar om hur Frälsaren kan stilla stormarna i våra liv och ge oss frid.

Redo att gå på mission

För ungdomar som förbereder sig för att gå på mission är det här några viktiga saker att fokusera på.

Hur Frälsaren

värdesatte kvinnor

Se hur Frälsaren modigt visade vänlighet och respekt mot kvinnor, och lär dig att följa hans exempel.

FRÅN TIDSKRIFTEN VÄNNEN

Förberedelser för dopet

Hitta berättelser och aktiviteter i månadens *Vännen* för att hjälpa dina barn att lära sig om dopet och sina första förbund.

Frid i stormen

Läs en illustrerad berättelse i skrifterna om hur Jesus stillade stormen. Läs sedan om en flicka från Peru som fann frid under en jordbävning.

Vi följer Jesus i Kiribati

Möt vår vän Scott och läs om hur han följer Jesus. Läs sedan mer om ögruppen Kiribati.

För små vänner

Hitta berättelser och speciella aktiviteter för våra yngsta läsare, samt studiehjälpmedel för undervisning om principer i *Kom och följ mig* för små barn.

Kärleken upphör aldrig, inte ens när man blir äldre

Richard M. Romney

Kyrkans tidskrifter

"Vi är kanske kyrkans äldsta
hjälpföreningspresidentskap",
säger Sharon Alexander. Hon har
just fyllt 89 år. Och hennes rådgivare
Marlene Peterson och Dorothy
Arnold är 90 respektive 91 år gamla.

"Så medelåldern är 90 år", säger
Dorothy och skrattar.

Detta hjälpföreningspresidentskap
verkar i en gren på ett
seniorboende i Ogden i Utah.
Boendet är hem åt många äldre
medlemmar i kyrkan, och
presidentskapet ses ofta luta sig
mot sina rullatorer när de går från

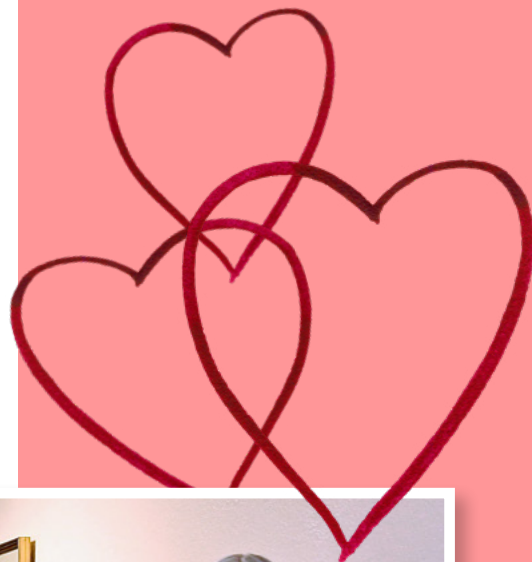
dörr till dörr, hälsar på dem som bor
där och ser till att alla har det bra.

Förr var det medlemmar från
lokala församlingar som kom på
sådana ledarbesök. Sedan kände
stavspreidenten sig manad att
uppmuntra grenspresidentskapet
att fråga Herren vilka boende som
kunde tjäna och i vilka ämbeten.

Alltför välsignad för att säga nej

"När grenspresidenten kallade
mig till att vara Hjälpföreningens
president", säger Sharon, "tänkte

*De här kvinnorna,
som kallats att verka
i Hjälpföreningens
presidentskap på
äldre dagar, bidrar
med erfarenhet och
förståelse i sitt tjänande.*

jag att jag har fått för många välsignelser för att säga nej.” Hon fick i sin tur inspiration om vilka hennes rådgivare borde vara. ”Marlene var den första jag tänkte på”, säger hon.

”Vi hade arbetat tillsammans på stavnivå med att förbereda namn för tempeltjänst. Jag visste att hennes man hade gått bort för inte så länge sedan, och trots att det var svårt för henne visste jag att hon var trofast.”

Sedan, efter ett sakramentsmöte, såg Sharon sig omkring i rummet och sökte inspiration. ”Jag såg Dorothy. Hon log mot mig och jag visste att hon var den andra rådgivaren. Herren vägledde mig till dem båda, och han tog inte miste på någon av dem.”

Som en stor familj

Sharon säger också att hon kan se fördelen med att personer på boendet tjänar andra där. ”Vi befinner oss i en liknande situation”, säger hon. ”Vi förstår att vi ibland inte är kapabla, ibland glömmar vi så mycket och ibland mår vi helt enkelt inte bra. Och vi vet hur man skrattar åt de problem vi tillsammans ställs inför.”

”De som bor här är redan som en stor familj”, säger Marlene. ”Vi äter våra måltider tillsammans, så vi träffas tre gånger om dagen. Ibland är vi också tillsammans på aktiviteter. Så jag tror att stavspresidenten var inspirerad när han kände att det fanns människor här som kunde tjäna varandra.”

”Vi vet vad som händer från dag till dag. Vi vet om någon behöver hjälp eller om någon blir sjuk”, säger Dorothy.

Förutom att stödja och hjälpa andra att tjäna, organiserar medlemmarna i presidentskapet undervisningen i Hjälpföreningen. De föreslår boende som kan kallas att undervisa, och de anpassar uppgifter och scheman efter lärarnas individuella behov.

Kom ihåg att Herren älskar dig

”Men vår främsta uppgift är att påminna andra boende om att Herren älskar dem”, säger Marlene. ”Och när vi gör det känner vi också hans kärlek.”

”Alla har vi svårigheter”, säger Sharon. ”Jag har problem nu som jag inte hade för fem månader sedan. Men när jag tycker synd om mig själv tänker jag: Du, det här är inget jämfört med vad Frälsaren gick igenom. Vi är här för att utvecklas och växa. Och även på ålderdomen kan du, om du låter dina upplevelser undervisa dig, fortsätta lära för evigt.”

Eftersom de alla har förlorat nära och kära har medlemmarna i presidentskapet också lärt sig mycket om medkänsla. De vet hur de ska bistå dem som står i behov av tröst. Under ett år förlorade Marlene till exempel fyra familjemedlemmar och en bästa vän.

”Eftersom vi har gått igenom svåra saker”, säger hon, ”kan vi hjälpa andra att ta sig igenom svåra saker också. Om du har problem med något, glöm då dig själv och tjäna andra. Det är det ämbetet har hjälpt mig att göra.”

Medlemmarna i presidentskapet tillför sina ämbeten en mängd erfarenhet och förståelse. De har bott och arbetat på många platser – Kalifornien, Ohio, Wyoming och Utah. De har tjänat i templet, i församlings- och stavsämbeten, i Primär och Unga kvinnor, och de har gett humanitär hjälp. Men Dorothy hade aldrig haft ett ämbete i Hjälpföreningen förrän nu.

”Vad är Hjälpföreningens motto?” säger hon. ”’Kärleken upphör aldrig.’ Det är sant när man är ung, men det är lika sant när man är äldre. Som presidentskap inser vi det varje dag.”

”Jag tycker att vi arbetar riktigt bra tillsammans”, säger Sharon med en blinkning, ”för att vara ett presidentskap med en snittålder på 90 år.” ■

Markus 5:22–24, 35–42

KRAFTEN ATT UPPRESA

**President
Bonnie H.
Cordon**

Unga kvinnors
generalpresident

Vi kan lyfta dem som väntar på Frälsarens befrielse.

Besegrade. Igen. Jag sjönk ner på min sits med hängande huvud. Jag var bara åskådare, men hade ändå ingen energi till att stå upp. Vårt lag hade verkligen försökt. Några hade fått blåmärken. Några haltade av planen. Efter att fotbollslaget på vår high school hade förlorat flera gånger i rad, var vi inte bara besegrade – vi var helt knäckta.

Just när jag höll på att övermannas av min besvikelse, gick en av de yngsta tjejerna i laget förbi. Jag drogs genast till känslan av målmedvetenhet jag såg i hennes ansikte.

Jag såg hur hon gick och sträckte ut handen till var och en av flickorna, men inte som för att erkänna förlust. I stället gav hon dem var och en beröm, tröst och medkänsla. ”Jag har aldrig sett dig springa så fort för att ta varje passning. Det var din bästa match.” Och till en annan: ”Wow, underbar match. Allvarligt, du ägde i dag!”

Med varje high five höll hon kvar deras hand en stund, med andra handen på en axel, eller så klappade hon försiktigt på någons gräsfläckade skrubbsår. Jag kunde känna att hon bar något inom sig, en kraft som på något sätt överfördes från henne till varje lagmedlem. Leenden började spricka upp trots att de vred sig av smärta och besvikelse. Sakta, en efter en, reste sig varje spelare upp med en ny känsla som vibrerade i luften.

Vem brydde sig om blåmärkena och smärtan? Vem brydde sig om ilskan och frustrationen? Ingen. Men hur kunde något så enkelt

*Hur kunde
något så enkelt
som en hand
lyfta dem från
en plats av lidande
till en plats av
målmedvetenhet
och styrka?*

som en hand lyfta dem från en plats av lidande till en plats av målmedvetenhet och styrka?

Låt mig berätta några saker som jag har lärt mig om Frälsarens kraft att lyfta och hur vi kan vara till hjälp, som min vän i fotbollslaget.

I Nya testamentet läser vi följande redogörelse om Jairus dotter.

”En synagogföreståndare som hette Jairus kom dit, och när han fick se Jesus föll han ner för hans fötter

och bad honom enträget: ’Min dotter är döende. Kom och lägg händerna på henne, så att hon blir frisk och får leva.’

Då gick Jesus med honom”
(Markus 5:22–24).

”Då gick Jesus med honom”

Jag älskar orden ”Då gick Jesus med honom” (Markus 5:24). Underverket hade inte skett än. Faktum är att det skulle bli en del tragiska förseningar innan familjen fick den befrielse de värdade om. Men Kristus var redan med dem i detta.

När vi behöver sådant som vi inte själva klarar av att göra, kan vi lita på att Jesus kommer. Och vi kan lita på att när vi i tro inväntar hans underverk i våra liv eller i våra nära och käras liv, så vandrar han med oss.

Han vandrar med oss hela vägen genom den oro, rädsla och sorg som kanske väntar oss längs vägen till befrielse.

"Kom och lägg händerna på henne"

Vi kan inte erbjuda läkedom, men precis som Jairus kan vi ta med oss Jesus Kristus, den store läkaren, till dem vi älskar. Jairus visste att Frälsarens händer kunde lyfta en person från en plats av lidande till en plats av mening och styrka.

Jag såg det i vår ljusspridande fotbollsspelare. Hon delade med sig av Kristi ljus på en fotbollsplan och lät honom utföra sitt helande. Genom att hålla upp hans ljus hjälpte hon till att samla Israel.

Vi kommer alla att behöva räddas av någon annan än oss själva. Hur sårbara detta än kan tyckas göra oss, kan vi lita på att vår himmelske Fader gav oss en Frälsare som kan resa oss upp från förtvivlan. Och vi kan agera tillsammans med honom, precis som min fotbollshjälte gjorde.

Men tänk om det bara blir värre medan man väntar på att hans välsignelser ska komma?

"Varför besvåra Mästaren mer?"

Medan Kristus var på väg till Jairus hus försenades han. Gatorna var fulla av folk och när han försökte ta sig fram var det en kvinna med stor tro, som också hade väntat på hans helande hand, som rörde vid hans kläder.

"För hon tänkte: 'Om jag så bara får röra vid hans kläder blir jag frisk.'"

Genast stannade hennes blödning, och hon kände i kroppen att hon var botad från sin plåga" (Markus 5:28–29).

Hur desperat var Jairus? Hur frustrerad var han över fördröjningen? När han gick hemifrån var hans dotter redan döende.

När Frälsaren sedan vände sig till kvinnan som blev botad och talade med henne, kom någon från Jairus hus med dåliga nyheter: "Din dotter är död. Varför besvåra Mästaren mer?" (Markus 5:35).

Vilken välsignelse för kvinnan som hade väntat så länge! Men vilken tragedi för Jairus och hans familj, som inte alls hade tid att vänta! Ibland när vi går och väntar på något kan det vara svårt att behålla hoppet om att han är på väg. Men för Jairus och hans familj verkade det nu vara för sent att hoppas på det underverk de hade behövt. Hans dotter var död. Varför besvåra Mästaren mer?

Varför? Därför att den begränsade syn vi ibland har på Frälsarens underverk inte betyder något. Han måste inte hålla sig till våra deadlines, inte heller begränsas hans kraft av vad vi tror är möjligt.

Om vi ser med trons ögon medan vi väntar, ser vi förvissningar om att hans befrielse är på väg (se Alma 58:11). De här förvissningarna kan förändra våra hjärtan och bekräfta vår tro på honom. Även om tillfället verkar vara förbi, är han fortfarande på väg. Din stund kommer.

"Var inte rädd. Bara tro"

Så snart Frälsaren hörde de dåliga nyheterna sa han till Jairus: "Var inte rädd. Bara tro" (Markus 5:36). Frälsarens ord till Jairus visar hur angelägen han är om att lugna oss i vår väntan. Hans verksamhet stannar inte upp även om vi gör det. Han manade genast Jairus att gå framåt i tro.

"Han gick in och sade till dem: 'Varför är ni upprörda och gråter? Flickan är inte död. Hon sover.' ...

Och han tog barnets hand och sade till henne: 'Talitha koum!'. Det betyder: 'Flicka, jag säger dig, stå upp!'" (Markus 5:39, 41).

Uppfattade du det? "Han tog barnets hand." Det finns kraft i hans händer. President Howard W. Hunter (1907–1995) sa en gång: "Vad Jesus än lägger sina händer på, lever."¹ Vad kan vi göra för att bli bättre på att ta emot hans helande hand? Och hur kan vi vara hans händer till att lyfta andra i deras stunder av sorg och förtvivlan?

*Hur kan vi vara
hans händer till att
lyfta andra i deras
stunder av sorg
och förtvivlan?*

"Genast reste sig flickan och började gå omkring"

Genast återvände livet till Jairus dotter, och "genast reste sig flickan och började gå omkring" (Markus 5:42). Jordelivet för med sig sängar som vi måste resa oss upp från. För var och en av oss ser de här sängarna lite annorlunda ut – från missmod efter en förlust på idrottsarenan till förlusten av en närstående. Lidande kommer oundvikligen. Men han överger oss aldrig, oavsett hur dystra eller slutgiltiga omständigheterna ser ut att vara. Ibland låter han oss vandra genom livlösa eller öde platser så att han kan sträcka ut sina händer och fylla dem med liv.

Med tecknet på sin försoning – märkena efter en spik i varje hand – visar han oss att *vi* är hans verksamhet: "Se, jag har inristat dig på mina handflator" (1 Nephi 21:16). Kristi verksamhet var, är och kommer alltid att vara att uppväcka oss från en död som vi inte kan undfly fysiskt eller andligt, och allt har möjliggjorts genom hans försoningsoffer.

När sådana sorger och svårigheter uppstår kan vi föreställa oss händerna med ett märke i varje handflata som inte bara kommer med vänlighet och kärlek utan också har kraft att övervinna allt. När vi utövar tro på honom kommer fullständig återställelse genom världens Återlösare att segra över vad vi än ställs inför.

Och vi kan vara förlängningen av hans händer för andra som behöver hans beröring.

Jag vittnar om att var och en av oss kommer att uppresas från våra egna svagheter och slutligen från graven. Kom ihåg att även om allt känns förlorat så finns han där och räcker ut sina händer med frälsande kraft. Föreställ dig den glädje som kommer när han sträcker ut sin hand mot dig och förkunnar: "Jag säger dig, stå upp!" Och stå upp ska vi.

SLUTNOT

1. *Kyrkans presidenters lärdomar: Howard W. Hunter* (2015), s. 150.

Matteus 8; Lukas 7

Jesus Kristus "gick omkring och gjorde gott" (Apostlagärningarna 10:38): Han botade en spetälsk (se Matteus 8:2–3). Han botade en officer som kände sig ovärdig men som trodde att Frälsaren skulle hjälpa honom ändå (se Matteus 8:5–13). Han gav sina lärjungar frid under en storm (se Matteus 8:23–27). När han såg en kvinna som var förkrossad över sin ende sons död, tröstade han henne och gav henne hopp och uppväckte sedan hennes son från de döda (se Lukas 7:11–15).

"I och med att vi ständaktigt kommer till Kristus och går i ok med honom, tar vi emot de renande, helande och stärkande välsignelserna av hans oändliga och eviga försoning."

Äldste David A. Bednar i de tolv apostlarnas kворum, "Men vi gav inte akt på dem", *Liahona*, maj 2022, s. 15.

Hur kan Frälsaren hjälpa mig?

Aktivitet

Vi kan känna Frälsarens kraft i dag när vi utövar tro på honom. Läs en av redogörelserna i veckans läsuppgifter i *Kom och följ mig*. Lägga märke till hur Frälsaren reagerade på folkets behov och tro.

Begrunda eller diskutera följande frågor för att fundera över hur Frälsaren har hjälpt dig i ditt liv:

- När har jag fått oväntad hjälp av Frälsaren?
- När har jag sett hans hand genom ett underverk eller en öm barmhärtighet?

- När har jag utövat tro på Frälsaren och känt hans läkedom (känslomässigt, mentalt, andligt eller fysiskt)?
- När har jag känt hans frid?

- Hur kan jag stärka min tro på honom och få hans hjälp i mitt liv nu?

Matteus 10

Matteus 10 ordinarar Frälsaren sina tolv apostlar och ger dem kraft, myndighet och kunskap att börja predika hans evangelium och upprätta hans kyrka. Han lovar dem också kraft att bota, kasta ut andar och tala med myndighet (se v. 1, 20). När du läser i Matteus 10 om hur Herren förbereder apostlarna för deras ämbeten, fundera då över hur Herren har förberett dig för ditt tjänande i kyrkan.

DISKUSSION

När har du fått uppenbarelse och kraft att bättre verka i dina ämbeten? Vilka utlovade välsignelser har Herren gett dig för att hjälpa dig med ditt tjänande i kyrkan?

Vad innebär det att kallas av Herren?

Undervisning av Herren

Herren gav också apostlarna några viktiga instruktioner som skulle hjälpa och stödja dem i deras verksamhet. En stor del av den här undervisningen kan också tillämpas på oss i vårt tjänande. Lagg märke till instruktionerna och uppmaningarna som Herren gav dem när du läser följande verser i Matteus 10.

Vers 8: _____

Vers 19: _____

Vers 29–31: _____

Vers 39: _____

När du kallas att tjäna i kyrkan hjälper Herren dig att utföra hans verk. Han välsignar dig med upplevelser, instruktioner och uppenbarelse. Du avskiljs och får myndighet från Gud att utföra ditt ämbete.

Du kan lära dig mer om ansvaren i ditt ämbete i *Allmän handbok* på JesuKristiKyrka.org.

Matteus 12

Vad innebär det att hålla sabbatsdagen helig?

Aktivitet

Läs Kristi undervisning om sabbatsdagen i Matteus 12:1-13; se även Jesaja 58:13 och Läran och förbunden 59:9-13. Fyll i uppställningen med de doktrinära principer du hittar i de här lärdomarna. Diskutera som familj hur ni kan tillämpa de här lärdomarna i dag. Ni kan skriva ner era tankar i kolumnen "Nutida tillämpning".

President Russell M. Nelson berättar hur han som ung man studerade listor över saker han skulle göra eller *inte* göra på sabbaten. Han lärde sig senare av skrifterna att hans handlingar och inställning på sabbaten var ett tecken mellan honom och vår himmelske Fader (se 2 Moseboken 31:13).

Han sa: "Med den insikten behövde jag inte längre listor med 'gör' och 'gör inte'. När jag behövde bestämma mig för om en aktivitet var lämplig att göra på sabbatsdagen eller inte, ställde jag helt enkelt frågan: 'Vilket tecken vill jag ge Gud?'" ("Sabbaten är en lust och en glädje", *Liahona*, maj 2015, s. 130).

JESU LÄRDOMAR	NUTIDA TILLÄMPNING

DISKUSSION

Fundera som familj över president Nelsons fråga: "Vilket tecken vill jag ge Gud?" och prata om vilka specifika ansträngningar ni kan göra för att "göra gott på sabbaten" (Matteus 12:12).

Matteus 14

det att vi under livets gång närmar oss Kristus och lär oss att höra Andens röst, kan vi bli ombedda att göra sådant som vi känner oss osäkra på. Liksom Petrus, när han gick på vattnet, kan vi få kraft att göra det som känns omöjligt så länge vi fokuserar på Kristus och, som äldste Quentin L. Cook i de tolv apostlarnas kворum har sagt, ”lever i tro och inte i rädsla” (se ”Lev i tro och inte i rädsla”, *Liahona*, nov. 2007, s. 70).

DISKUSSION

Vad uppmanar Herren dig att göra? Vad kan din tro hjälpa dig att åstadkomma? Vad kan du göra för att övervinna rädsla?

Aktivitet

Läs Matteus 14:22–33 och beskriv Petrus upplevelse.

Hur kunde Petrus gå på vattnet?

Hur räddade Herren honom?

Varför började han sjunka?

När vi fokuserar på Kristus finns han alltid där för att hjälpa oss.

Judiska begravnings- seder

Lasarus, Marta och Maria var syskon som bodde i staden Betania. De var vänner till Frälsaren och han besökte dem vid flera tillfällen. Vid ett visst tillfälle i sin verksamhet lämnade Jesus Judéen, där Betania låg, eftersom judarna i området ville döda honom (se Johannes 10:39–40). Medan Jesus var borta blev Lasarus sjuk, dog och begravdes enligt judisk sed (se Johannes 11:1–17).

Det här är några av de sedvänjor som de troligen följde vid Lasarus död och begravning.

1

När personen hade dött slöt man hans eller hennes ögon. Kroppen tvättades med dofter som nardusört, myrra och aloe (se Lukas 23:56; Johannes 19:38–40).

2

Kroppen sveptes i tyg och fördes till familjens hem, där släktingar och grannar kunde besöka den (se Apostlagärningarna 9:37).

3

Vanligtvis fördes kroppen till graven på en bår inom åtta timmar efter döden så att alla besökare kunde se kroppen (se Lukas 7:12–14). Kvinnor ledde processionen. Familjemedlemmar rev sönder sina kläder som ett tecken på sorg.

4

En del gravar var uthuggna ur en klippa (se Matteus 27:58–60). Gravarnas öppningar var små, så man behövde huka sig för att gå in i dem.

5

Kroppen lades på en bänk som var uthuggen ur klippan. Graven täcktes av en stor rund sten för att hindra tjuvar eller djur från att komma in.¹

När Jesus hade uppväckt Lasarus från de döda hade hans lärjungar ett mäktigt skäl att hoppas, snarare än att bara sörja nära anhörigas bortgång. De kunde inte förneka att "graven", tack vare Jesus Kristus, "inte skulle få någon seger och döden inte skulle ha någon udd" (Mosiah 16:7).

SLUTNOT

1. Se Henri Daniel-Rops, *Daily Life in Palestine at the Time of Christ* (övers. Patrick O'Brian, 1962), s. 328–333; se även Bible dictionary, "Burial".

Lasarus uppväcks

"[Jesus] ropade med hög röst: 'Lasarus, kom ut!'

Då kom den döde ut, med fötter och händer inlindade i bindlar. ... Jesus sade till dem: 'Gör honom fri och låt honom gå.'"

Johannes 11:43-44

UNGA VUXNA

*Hur kan jag fortsätta
vara optimistisk i denna
värld av ovisshet?*

30

TILLHÖRIGHET TRE UPPMANINGAR

8

HUMANITÄR HJÄLP SÅ MÅNGA SÄTT ATT HJÄLPA

14

EVANGELIETS GRUNDER PRÄSTADÖMSVÄL- SIGNELSER

22

Lokala sidor

L2 Herrens oändliga räckvidd
Äldste Mark G. Stewart

L3 Ett arv av redbarhet
Harriet Klarin

L4 Assisterande områdesrevisor
Dick Thörn

L4 Ann-Mari Lindbergs ämbete vittnar om att kvinnors viktiga roller blir allt tydligare i kyrkan
Camilla Norin

L5 Gud vet vad Han vill
Edith Wiklöf

L6 Nygifta

L6 Avresande missionär

L6 Äldste Holland på besök i Sverige
Anton Hedberg

L8 Följ Andens maning även när det inte passar
Karmen Kodia

L9 Emma sprider ljus genom musiken
Magdalena Sahlin

L10 Vår tempelbaby
Kristina Rönndahl

L11 Förändring i tempelpresidentskapet
Tempelpresident Bo Christer Bertilsson

L12 När himlen planerar – Richardsons oväntade resa
Magdalena Sahlin

L13 Ett samtal om dyrbara berättelser
Äldste Ulisses Soares och syster Rosana Soares

Herrens oändliga räckvidd

Äldste Mark G. Stewart, Storbritannien

Områdessjuttio, området Europa Nord

Ett betydelsefullt ögonblick på min personliga resa till Jesus Kristus kan spåras till en inbjudan som gavs av president Henry B. Eyring¹ där han uppmanade åhörarna att agera.

Han sa: *"Jag välsignar er att varje dag – om ni ber i bön om att få se var Guds hand ingrep i ert liv den dagen – jag välsignar er så att ni ser att det uppenbaras för er. Att ni ser att han leder och vägleder och lyfter er, och att han känner er."*

Den här uppmaningen att medvetet dokumentera Herrens hand i våra liv varje dag berör mig.

Jag tackade ja till inbjudan och köpte ett nytt pastellblått anteckningsblock som skulle komma att bli en dyrbar personlig uppteckning med ögonblick när jag såg Herrens hand i mitt liv. Jag visste inte hur avgörande det här lilla pastellblå anteckningsblocket skulle visa sig vara under min fortsatta resa för att söka Jesus Kristus.

När jag tänkte tillbaka på tillfällena då jag hade erkänt Herrens hand i mitt liv, påmindes jag om

ett tillfälle när jag var elva år gammal. Jag råkade ut för en olycka som punkterade min mjälte. Det krävde sjukhusvård och innan operationen gick jag utan mat och dryck i vad som kändes som en evighet. Jag minns särskilt att jag var i ett stort rum och kände mig sårbar och ensam tidigt på morgonen. Jag bad tyst om hjälp för att lindra min ångest och mitt obehag. Inom kort kom en sjuksköterska och erbjöd mig en isbit inlindad i en gasbinda att suga på. Lättnaden och förfriskningen kändes som en lyxmåltid. Men ännu viktigare var att jag kände igen och erkände Herrens hand.

Ett skriftställe i Psaltaren uppfylldes i den sjukhussängen. Den kvällen "sökte [jag] Herren och han svarade mig, han räddade mig från allt som skrämde mig"². Även om det kan verka trivalt, besvarades mitt försök att be och utöva tro. Och jag kände inte enbart fysisk lättnad, jag kände att HAN kände mig.

Utan att förmedla varje upplevelse jag har dokumenterat i mitt pastellblå anteckningsblock har ett konsekvent mönster vuxit fram. När jag ber, tror på att jag ska få³ och erkänner honom, stärks min relation till honom. Det här mönstret har väglett och fortsätter att vägleda mig genom sjukdom, prövningar, förtvivlan och smärta.

FSY-temat 2022⁴ beskriver det här mönstret på ett perfekt sätt. Min fru Ailsa och jag hade förmånen att få vara med på Manchesters och Skottlands FSY-konferens. Vi såg hur det här mönstret utspelade sig i många deltagares liv. En ung kvinna tog med sig många svåra frågor till FSY, utan förväntningar om att alla skulle besvaras. Hon berättade med glädjetårar att under det här kristusinriktade evenemanget hade alla hennes frågor besvarats. Hon visste att han kände henne. Den här unga kvinnan har nyligen kallats att tjäna honom i Tysklandmissionen Frankfurt.

Aposteln Petrus uppmanade oss: "Var ständigt beredda att svara var och en som ber er förklara det hopp ni har."⁵

Jag uppmanar dig att dokumentera Herrens hand i ditt liv och börja med att gå så långt bak i tiden som du kan minnas. Fortsätt dagligen att känna igen, erkänna och ta emot handen som räcks ut av helandets Mästare, den klara morgonstjärnan, han som är i allting, över allting, genom allting och runt omkring allting.⁶

Jag älskar honom, jag tillber honom, jag förlitar mig på honom, för att jag kan minnas många gånger när jag har fått en personlig bekräftelse på att han känner mig och älskar mig.

I Jesu Kristi namn, amen ■

SLUTNOTER:

1. *A steady, upward course*, Henry B. Eyring, andakt vid BYU Idaho, september 2001.
2. Psaltaren 34:5.
3. Se Matteus 21:22.
4. Ordspråksboken 3:5–6.
5. 1 Petrusbrevet 3:15.
6. Se Kolosserbrevet 1:17.

LOKALA NYHETER

Ett arv av redbarhet

Harriet Klarin,

Västerhaninge församling

Det nytagna gravfotot kommer för alltid att påminna mig om vad redbarhet är. Min morfar vilar här i Katrineholm där han mestadels levde och verkade som pastor inom pingströrelsen. Kyrkogårdsförvaltningen ansåg gravstenen så intressant att man gjorde hans grav till en så kallad "kulturgrav" för några år sedan.

Förlovningsbild på Erik och Hulda Maria. De fick bara elva år tillsammans som gifta men hann få fyra barn.

Erik Waerns gravsten.

Jag träffade honom aldrig eftersom han dog när min mamma Margit var fjorton år. Då blev hon för övrigt föräldralös, eftersom mormor hade dött när mamma just hade fyllt sex år. Hon fick nu som fjortonåring klara sig själv och började arbeta som hembiträde.

Tillbaka till morfar Erik. Han reste ofta runt i Sverige och predikade. I sin lilla gulbruna anteckningsbok som det stod "Notes" på, antecknade han platser och datum och vad hans predikan handlade om. Enligt anteckningarna var han ända uppe i Vilhelmina i Lappland och predikade. Ofta sjöng han också med sin vackra röst, och mamma berättade att hon ibland som barn fick följa med honom på predikoresorna och sjunga duett med honom.

När han förberedde sig satt han med svenska bibeln, Karl XII:s bibel, Luthers tyska bibel, King James bibelöversättning samt Nya testamentet på grekiska och jämförde texterna.

En dag läste han i Nya testamentet att den som har fått för intet också ska ge för intet, och han tog genast konsekvenserna av det och avsåg sig sin pastorslön men fortsatte som pastor. Han försörjde samtidigt familjen som frackskräddare. Mamma berättade om hur han satt i skräddarställning på köksbordet och sydde.

Mamma mindes hur en av pingströrelsens stora förgrundsfigurer en kväll kom hem till dem och förklarade att morfar måste börja ta emot sin pastorslön igen, eftersom det var "demoraliserande" för de andra pastorerna att han avstod. Men morfar kunde inte gå emot sitt samvete utan stod på sig. Han fick då välja mellan att ta emot lön eller sluta som pastor.

Så kom det sig att morfar Erik Waern inte kunde vara kvar som pingstpastor. Men sin starka gudstro behöll han livet ut. När mina föräldrar långt senare blev medlemmar i kyrkan och besökte templet i Schweiz, döptes min pappa Anders för morfar Erik. Samma natt kom Erik till honom i en dröm och tackade honom.

Tack, morfar, för ditt arv! Jag ser så mycket fram emot att få träffa dig en gång. ■

Assisterande områdesrevisorer

Dick Thörn,

Jönköpings församling

*Dick och Maria Thörn berättar om sitt ämbete
som assisterande områdesrevisorer.*

För ungefär ett år sedan fick Maria och jag en inbjudan till ett videomöte med äldste Erik Bernskov, områdessjuttio i Europa. Vi blev då kallade att tjäna som assisterande områdesrevisorer för kyrkan i Sverige. Vi tror att detta är ett uppdrag som de flesta i kyrkan inte ens vet om att det finns. Vi visste inte heller mycket om det, men kände till att det fanns eftersom en annan medlem i vår församling hade uppdraget innan oss.

Uppdraget handlar om att utbilda och stödja ledare i att följa kyrkans ekonomiska riktlinjer och föreskrifter samt att följa upp de halvårliga revisioner som görs av kyrkans alla enheter i Sverige. Vi rapporterar vidare till områdessjuttio och ansvariga för kyrkans revisioner i Europa.

Det som var lite extra speciellt var att jag och Maria kallades till detta uppdrag för att göra det tillsammans. Det är nytt i kyrkan att även kvinnor kan kallas till denna uppgift, liksom att kvinnor även kan kallas som lokala revisorer och att vara med i de revisionskommittéer som leds av en rådgivare i ett stavs- eller distriktspresidentskap.

För min del kändes det inte så främmande att börja hjälpa till med detta uppdrag då jag hela mitt yrkesliv har arbetat med ekonomi. Det var en större överraskning med kallelsen för min fru, som inte har samma bakgrund som jag. Men vi tar hand om uppdraget så gott vi kan och i samråd med varandra.

Under det år vi haft detta uppdrag har vi bland annat sett den omsorg som kyrkan har för att säkerställa att de heliga medel som skänks används på ett rätt och riktigt sätt. Vi har också imponerats av det fina arbete och tjänande som ledare i stavspresidentskap med flera gör även inom detta område i deras omfattande uppdrag. ■

Ann-Mari Lindbergs ämbete vittnar om att kvinnors viktiga roller blir allt tydligare i kyrkan

Camilla Norin,

Hägerstens församling

Under mitt och min makes första besök i templet i Köpenhamn hade jag glädjen att råka träffa på min gamle barndomsvän Mats Lindberg från Jönköping och hans fru Ann-Mari.

Ann-Mari sa ”Vi kan väl träffas efteråt? Vi bor nästan granne med Danmarks bästa glassbar!”

Så, den kvällen hade vi möjlighet att få lära känna denna sprudlande och varma kvinna

*Ann-Mari Lindberg är en direktlänk
mellan kvinnorna i Norden och Baltikum
och generalråden i Salt Lake City.*

som våren 2021 var en av sex kvinnor i Europa att kallas till det nya ämbetet internationell områdesrådgivande för organisationer. Efter att området delades i två – området Europa Nord och området Centraleuropa, har det förstnämnda området nu fyra kvinnor med detta ämbete och det sistnämnda sju.

Syster Lindberg föddes i Utah men kom till Danmark som femåring. Under sin uppväxt utvecklade hon ett intresse för att se på och spela basket. Förutom evangeliet var det bland annat detta basketintresse som drog henne till den långa basketspelaren Mats under Festinord i Aalborg 1991. De gifte sig 1993 och är föräldrar till Christoffer, 25, Annika, 22, och Benjamin, 17 år.

Varje månad har syster Lindberg möten online med de andra kvinnorna i Europa med samma ämbete. På grund av dessa möten och sina träffar på plats i Salt Lake City i samband med generalkonferensen har de med tiden utvecklat en djup vänskap med varandra.

Syster Lindberg berättade att hennes huvudsakliga uppgift är att utbilda nykallade kvinnliga ledare. Dessutom inbjuds hon ibland att delta i rådsmöten där kvinnor tidigare inte har deltagit. Hon tycker det är inspirerande att på zoom-möten, stavs-konferenser med mera få träffa kvinnor i ledarskapspositioner runt om i Norden och Baltikum. Hon fångar då ofta upp tips, idéer och erfarenheter som hon använder till att inspirera andra i området.

Syster Lindberg har regelbunden kontakt med kvinnorna i generalråden i Salt Lake City. Det är mycket värdefullt, för ibland kan kvinnliga ledare på lokal nivå ha frågor som rör Primär, Unga kvinnor och Hjälpföreningen som de snabbt behöver hjälp med. Via syster Lindberg kan de här frågorna snabbt och utan mellanled nå kvinnorna i kyrkans generalråd och svaren kan komma lika snabbt tillbaka. Tankar och behov kommuniceras åt båda hållen.

Syster Lindberg berättar att kvinnors viktiga roller har blivit tydligare i kyrkan. Män och kvinnor är jämlika, men har olika perspektiv, och kvinnor bör därför se till att använda sin röst för att tillföra dessa perspektiv, oavsett vilka möten eller råd de deltar i, för de är satta där av en anledning.

Syster Lindberg vill att kvinnor ska veta att när de håller sina förbund och tjänar i sina ämbeten har de precis lika stor tillgång till prästadörets kraft som män har, och kan använda denna kraft till att stärka sig själva och sina familjer. ■

Gud vet vad Han vill

Edith Wiklöf,

Jönköpings församling

Året var 1955. Jag satt i vårt hem i Hamburg och var på ett irriterat, surt humör. Jag var sjuk och orkade inte gå till jobbet eller göra något hemma. Allt kändes som pest. Då såg jag Nordstjärnan (numera kallad Liahona) och började bläddra igenom den. Jag såg en annons där en snart hemkommen svensk missionär önskade brevväxla med en tysk ungdom för att lära sig språket bättre. Jag skrattade högt och sa till mig själv: "Återigen en sådan som tror att han ska hitta någon äktenskapspartner, ojoj. För skojs skull ska jag skriva ett svar för jag har inget annat att göra, men jag ska absolut inte skicka det!"

När min mamma kom hem visade jag henne annonsen och skrattade gott igen när jag visade mitt brevsvar. Efter detta glömde jag snabbt bort det hela och det var inte förrän två veckor senare som jag kom på att jag inte visste var mitt brev var. Jag frågade mamma om saken. "Jag trodde att du glömt det så jag skickade i väg det", fick jag som svar.

Efter några dagar dök ett brev med två dubbelsidor upp i brevlådan. Innehållet avslöjade

en andlig och positiv person. Torsten, som han hette, skrev på gullig skoltyiska som lät charmigt i mitt huvud. Jag tänkte att jag kunde väl svara en enda gång men brevväxlingen fortsatte även därefter. I ett av breven stod det att hans mission hade blivit något förlängd, eftersom det kapell som han hade arbetat mycket med nu skulle bli invigt av aposteln Heber C. Kimball och han behövdes där.

När Torsten väl blev avlöst som missionär jobbade han för att spara ihop pengar för att resa till invigningen av Berns tempel i Schweiz. Trots detta var det inte säkert om han skulle få ihop tillräckligt med pengar. Jag som också önskade fara till invigningen hade inte heller tillräckligt med pengar men jag hade lösningen för oss båda: Vi skulle kunna lifta dit och sova på vandrarhem längs vägen. Män och kvinnor bodde separat i vandrarhemmen. Torsten blev jätteglad för idén och vi började planera för detta.

På den tiden kunde man lifta utan problem så i slutet av augusti när Torsten kom till Hamburg påbörjade vi resan till templet. Längs vägen lärde vi känna varandra bättre; vi utbytte många lika och givande åsikter.

När vi till slut kom fram kunde Torsten låna ett tält och sova på en kulle nära templet medan jag sov på ett vandrarhem i Bern. Den första kvällen när jag skulle gå till tågstationen för att ta mig till

vandrarhemmet bad han mig vänta. Jag var mycket stressad och ville gå men han bad mig sitta ner på en gräsplätt så till slut satte jag mig irriterat ner.

Då frågade han mig om jag kunde tänka mig att dela mitt liv med honom. PUH!

”Men jag älskar ju inte dig”, svarade jag. ”Det kommer du att lära dig!”, svarade han med övertygelse. Vi pratade lite till. Till slut svarade jag: ”Jag älskar dig inte men om det är Guds vilja kan jag tänka mig det, men det vet jag ännu inte.” Jag bestämde mig för att fasta och fråga Herren. Torsten sa att han kunde vänta tills jag fått svar.

Templet invigdes nästa dag. Varje dag den veckan repeterade ett nytt europeiskt land sin invigning. Måndag var på tyska, tisdag på svenska och så vidare. Jag tog mig in på den tyska invigningen men Torsten skulle inte få komma in då hans missionspresident, som skulle anlända senare samma dag, hade hans tempelrekommendation.

Jag minns just inget av invigningen för jag kunde inte släppa Torstens fråga och var upptagen med att be. Jag var olycklig, för jag kände inte alls att jag skulle få ett svar.

Under tiden hade Torsten satt sig utanför för att vänta på mig. Plötsligt kom äldste Heber C. Kimball gåendes längs gången upp till templet. Då han kände igen Torsten frågade han när han var missionär i Sverige kunde han godkänna att Torsten fick gå in i templet. Vem hade kunnat förutspå ett sådant mirakel?

När mötet var slut gick jag nerför trappan i templet, fortfarande bedjande, inte tittande varken till vänster eller höger, när någon petade mig bak på axeln. Det kan ju inte vara Torsten, tänkte jag, men så hörde jag en mansröst i mitt huvud som sa: ”Edith, DETTA ÄR TORSTEN – FÖR ALL EVIGHET.”

Så vände jag mig om och där stod han. Jag förstod ingenting.

Vi gick ut ur templet, tog med en bibel och satte oss uppe på en kulle. Jag gav honom skriftstället Rut 1:16–17: ”För dit du går, går också jag, och där du stannar, stannar jag. Ditt folk är mitt folk och din Gud är min Gud. Där du dör vill jag dö, och där vill jag bli begravd. Herren må straffa mig både nu och i framtiden om något annat än döden skiljer mig från dig.”

Vi gifte oss sju månader senare i Göteborg. Det tog lite tid men jag lärde mig verkligen att älska honom och jag har inte ångrat mig. Ja, Gud vet vad Han vill! ■

Nygifta

Den 28 oktober 2022 beseglades Jonathan W. och Rebecca I. i Stockholms tempel. Jonathan är uppväxt i Luleå gren och Rebecca kommer från Norge. ■

Avresande missionär

Rasmus Yussef Sanchez Hansen har kallats till Frankrike missionen Lyon. Rasmus tillhör Malmö församling och är son till Rasmus och Marisol Sanchez Hansen. ■

Äldste Holland på besök i Sverige

Anton Hedberg,
redaktionen

Äldste Holland, apostel i de tolv kvorum, var i november 2022 på besök i Tyskland, Sverige och Finland. Den 9 november 2022 talade han till alla medlemmar i Sverige genom en utsändning från Gubbängen i Stockholm. Jag fick förmånen att vara där på plats tillsammans med många andra som hade åkt dit.

Äldste Holland i Gubbängens möteshus.

Denna kväll skulle bli det andra tillfället då jag fick lyssna och höra på äldste Holland "live". Senaste tillfället var ungefär 15 år sedan när äldste Holland besökte Malmö stav för att tala på stavskonferensen i Helsingborg. Min far, som var stavspresident vid detta tillfälle, och jag hämtade upp äldste Holland för att skjutsa honom till konferensen. Till min stora förvåning öppnade äldste Holland dörren där bak och satte sig bredvid mig i stället för bredvid min far. Det första han sa var: "Så, när ska du åka på mission?" Jag minns inte exakt vad jag svarade men det var inte helt självklart för mig att jag skulle åka på mission vid det tillfället. Även om det är något äldste Holland troligen har frågat många unga män och kvinnor, så var det ett av de många frön som gjorde att jag senare åkte på mission.

Tillbaka till novemberkvällen 2022, så nämnde äldste Holland i början av talet att han önskade att han kunde sitta i vardagsrummet och prata med oss alla, en och en. Men eftersom det inte var möjligt tidsmässigt, fick det duga med utsändningen den kvällen.

Även om äldste Holland talade till oss alla, så kändes det specifikt som att han talade till mig gällande många saker som jag har funderat över det senaste året. Jag hörde och läste i efterhand att det var många andra som delade liknande känslor och tankar.

Jag är tacksam över möjligheten vi har med levande profeter och apostlar i dag som talar, besvarar, varnar och uppmuntrar oss i dessa tider.

Avslutningsvis vill jag dela med mig av några rader från äldste Hollands tal och då om tre ämnen: offer, tro och att hålla ut intill änden.

Offer

Äldste Holland talade om att det krävs något brustet för att få någonting bättre. Han pratade om att ett frö behöver brista och därefter kastas ut och planteras i jorden för att det ska bli en skörd.

Sedan Adam och Eva har vi behövt ge offer, exempelvis att offra det förstfödda lammet. Men sedan Kristus offer krävs det ett annat offer av oss – vi förväntas att ge ett brustet hjärta och en botfärdig ande. Det är fortfarande ett offer som är symboliskt precis som att offra ett lamm men nu är det mer ”privat” och innerligt, och det är en påminnelse om Jesus Kristus.

Tro

Äldste Holland uppmanade oss att ha tro, att våga tro, våga kasta fröet, våga tro på att vi kommer att återuppstå och så vidare. Han delade berättelsen om när Kristus och lärjungarna åker över sjön (Matteus 8:23–27) och hur Kristus sov när stormen kom. Lärjungarna väckte Kristus när de trodde att båten skulle gå under. De vågade inte tro att skeppet skulle klara sig fastän Guds son var på båten.

Gud hör våra böner och svarar alltid på dem. Vi kanske inte alltid får det vi efterfrågar, men han svarar alltid, och ofta genom någon annan.

Äldste Holland bad oss att fundera över hur ofta vi kan säga ”i dag har jag besvarat någon annans bön”.

Hålla ut intill änden

Vi kan ha jobbiga dagar, veckor, månader, år och ibland flera år. Det kan vara svårt länge och vi kan ibland fundera över när vi någon gång kommer att få frid. Genom att hålla ut kommer vi att övervinna det svåra, vi kommer ta oss över sjön till den andra sidan och vi kommer visa att vi har tro.

Genom att hålla ut intill änden blir vi mer och mer lika Gud. Vi kommer däremot då och då att

uppleva saker vi kanske inte gillar. Äldste Holland uppmanade oss att hålla ut och ibland under en längre period än vi förväntar oss.

Äldste Holland återkom till berättelsen i Matteus och skeppet med Kristus och lärjungarna. När vi kommer i svåra stunder så överger vi inte båten och hoppar av, även om det kan kännas lämpligt. Vi bör sitta still i båten tills det blir bra igen.

”Lämna inte den frälsande nåden och de sanna principer som kan göra oss till kungar och drottningar i Guds rike.” ■

Följ Andens maning även när det inte passar

Karmen Kodia,

Stockholms församling

När jag hörde att äldste Holland skulle hålla en andakt i Sverige så hade jag redan annat inplanerat den kvällen då han skulle vara i Stockholm. Jag, som tidigare jobbat för kyrkan i Salt Lake City i Utah, valde att prioritera bort möjligheten att se äldste Holland igen eftersom jag jobbat nära apostlarna förut. Jag hade en otrolig tid som skribent på Church Newsroom, med ett team som jag beundrar.

Dagen då andakten skulle hållas fick jag känslan att jag behövde gå på mötet trots att jag hade andra planer. Jag förstod inte riktigt varför jag kände som jag gjorde. Jag fortsatte dagen som vanligt men känslan av att jag borde gå, i alla fall en stund, blev bara starkare och starkare. Om jag nu valde att gå skulle det bli en stor omväg för mig och jag skulle bara kunna närvara i en timme.

När klockan började närma sig tiden för andakten bestämde jag mig för att följa känslan som var inom mig. Eftersom jag behövde gå lite

Karmen tillsammans med sin före detta chef.

tidigare från mötet tänkte jag att det vore bäst att sätta mig längre bak i kapellet i Gubbängen. När jag kom in möttes jag av flera vänner som varmt välkomnade mig. De erbjöd mig att sitta bredvid dem men något inom mig sa att jag borde sätta mig längst bak, på sista raden i kapellet. Så jag gick dit och satte mig ner, ensam. Strax därpå kollade jag till vänster och såg en bekant ansiktsprofil på andra sidan salen. Jag blev lite förvirrad men utan att ens tänka ställde jag mig upp och började gå mot personen och insåg att det inte var vem som helst som satt där utan min före detta chef på Church Newsroom. En stor överraskning! Han hade skickat flera meddelanden till mig om att han skulle följa med äldste Holland till Europa och gärna ville träffa mig i Stockholm. Men inget hade kommit fram till mig. Precis där och då förstod jag känslan jag hade haft under dagen. Jag behövde se min före detta chef som jag inte sett på drygt två år. Vi samtalade mycket om andliga ting och om saker som jag behövde prata om med just honom. Oftast talar Herren till mig genom andra människor och den här situationen var en sådan.

Ibland förstår vi inte de meningar vi får av Herren och ibland är det svårt att tolka dem. Men när vi följer Andens meningar så kan det bara bli rätt. Mitt vittnesbörd om att Herren vet vem jag är och vad jag behöver stärktes den kvällen. ■

Emma sprider ljus genom musiken

Magdalena Sahlin,
redaktionen

Pandemin påverkade missionärerna och missionsarbetet på många sätt. För Emma Nissen som tjänade mellan 2019 och 2021 innebar det att hon fick tid och möjlighet att upptäcka en ny talang – låtskrivandet.

Emma kommer från Arizona i USA men då hennes mamma är född i Västerås har Sverige alltid haft en speciell plats i hjärtat. Hon kommer från en musikalisk familj och valde även själv att studera musik och sång på högskolan. Studierna blev dock inte långvariga då det bara sex veckor in upptäcktes en cysta på hennes stämband som krävde operation. Pausen från skolan skapade dock utrymme för reflektion och hon kände att det var rätt tillfälle för henne att åka på mission. Kallelsen tog henne till Sverige.

”En månad efter att jag kom till Sverige började pandemin och jag behövde fundera på hur jag kunde göra missionsarbete på ett

nytt sätt. Det var då, för första gången i mitt liv, som jag kände inspiration till att skriva någonting, till att skriva en låt.”

Att skapa, spela in och dela med sig av de andliga sånger som hon skrev blev Emmas sätt att sprida evangeliet. Inspirationen till att skriva ökade under missionens gång och mot slutet hade hon skrivit mer än 20 låtar.

Ett år efter sin mission återvände hon till Sverige som en del av en turné, där hon delade med sig av sitt vittnesbörd genom sin berättelse och sina sånger. Totalt besökte hon sju städer runt om Europa.

”Jag hoppas kunna hjälpa andra att komma närmare Kristus precis som jag har gjort genom min musik. Musik hjälper mig att höra Anden och se Guds hand i mitt liv. Jag vill vara ett instrument för Gud och använda den här nya talangen till att sprida glädje och visa folk att Gud älskar dem”.

Emma sammanfattar en särskilt känslös stund från turnén:

”När jag hade avslutat min konsert i Milano stannade jag för att prata med personer från publiken. När jag stod och pratade kände jag en hand på min axel. Utan att se vem det var översköldes jag genast av känslor. Jag vände mig om och såg en kvinna som såg på mig med snäll blick, hennes ögon var fyllda av tårar. Jag log tillbaka mot henne och kände tårarna komma hos mig också utan att

Under hösten 2022 var Emma ute på en Europaturné med sina kristusfokuserade sånger.

Emma med den ukrainska kvinnan efter konserten i Milano.

veta varför jag plötsligt kunde känna så mycket kärlek gentemot en främling.

Hon började tala till mig på italienska, en person bredvid mig började översätta. Kvinnan var en flykting från Ukraina och hon berättade att hon skulle skicka mina sånger, de som hon precis hört under konserten, till trupperna i kriget för hon visste att de skulle ge dem hopp, styrka och ljus. Hon log stort och sa 'när det här kriget är över ska jag bjuda dig på middag i mitt hem i Ukraina'. Sen gav hon mig sin handgjorda blågula brosch.

Mötet var så kort och enkelt men den stunden förändrade mitt liv. Jag har tänkt på vårt möte nästan varje dag sen dess och förundrats över faktumet att när jag försöker göra mitt bästa för att dela Kristi rena ljus så kan Han förstärka ljuset till att upplysa en hel bataljon." ■

Vår tempelbaby

Kristina Rönndahl,
Lunds församling

Sommaren 1998 åkte ett gäng glada hemmamammor från Malmö stav till Stockholms tempel i ett par dagar. Då var jag gravid i tredje månaden och väntade vårt nionde barn. Vi var framme på kvällen vid gästhemmet och hade en trevlig stund där.

Tidigt nästa morgon gick jag till templet. Medan jag var där började jag blöda litegrann. Jag berättade detta för systemen som ordnade denna resa. På några sekunder gick hon för att hitta tempelpresidenten, president Spencer Jensen. I slutet av 1970-talet tjänade han och hans fru även som missionspresidentpar för Sverigemissionen Göteborg. Då fanns det två missioner i Sverige, en i Göteborg och en i Stockholm. Det var också president Jensen som avskilde mig som heltidsmissionär till Stockholmsmissionen när han precis hade kommit till Sverige.

Tempelpresidenten, Spencer Jensen, tillsammans med sin hustru Joyce och Kristinas son Johannes.

I templet gav president Jensen mig en väldigt innerlig välsignelse på engelska. I välsignelsen sa han bland annat "I plead that all will heal" och "this child will bring your family great joy" ["min vädjan är att allt ska helas" och "det här barnet kommer att bli till stor glädje för din familj"].

Efter välsignelsen fick jag rådet att vila på gästhemmet, vilket jag gjorde. När jag precis hade slumrat till hörde jag en lätt knackning på dörren. När jag reste mig upp för att öppna kände jag hur det forsade blod. Jag hade aldrig blött så mycket under någon graviditet och hade aldrig fått missfall. Då tänkte jag: "Oj, är det så här det är att få missfall?" Men i samma ögonblick mindes jag välsignelsen jag precis hade fått i templet som gav mig hopp och tillit till Herren.

Utanför dörren stod två äldre tempelmissionärssystrar som sa att jag måste åka till Södersjukhuset genast, samma sjukhus där jag själv föddes. Till min förvåning hade de redan ordnat med transport och rullstol.

Akutmottagningen var fullsatt så jag fick vänta ute i korridoren i fem timmar innan jag till slut fick komma in. När läkaren gjorde ett ultraljud kunde han se på skärmen att jag blött mycket och frågade mig varför? Jag hade inget svar och sa att han som läkare kanske kunde förklara varför, men det kunde han inte. Han förstod inte hur detta var möjligt, samtidigt som han sa att allt såg helt och bra ut. Jag fick stanna över natten för observation.

Nästa dag skrevs jag ut och vårt lilla tempelgäng åkte hem till Småland och Skåne.

När jag var i artonde veckan kallades jag till ett nytt ultraljud. Utan att jag berättat om händelsen i Stockholm sa barnmorskan:

En nytagen bild på Kristina och Johannes Rönndahl.

”Jag ser att du har blött mycket och undrar varför?” Jag blev förvånad och frågade hur hon kunde se att jag hade blött mycket. Då visade hon mig en stor rund fläck på ultraljudsskärmen och förklarade att den fläcken visade att jag blött mycket.

Jag kunde inte förklara varför jag plötsligt hade blött så mycket, och

frågade om det möjligtvis var tvillingar jag väntade men hon svarade att det inte såg ut som det.

Än i dag har ingen kunnat förklara varför jag helt plötsligt blödde så mycket i början av min graviditet. Men mitt nionde barn Johannes föddes helt frisk i mars månad året därpå. När han var tre månader åkte vi tillbaka till templet hela familjen för att visa vårt mirakelbarn för president och syster Jensen. Jag uttryckte min stora tacksamhet för välsignelsen jag fick medan jag väntade honom.

Johannes har ofta fått höra att han är vår ”tempelbaby” och han skänker verkligen stor glädje till vår familj! Vi är alla så glada att allt gick väl och att kraften i prästadömet är STOR! Gud är god! Mirakel sker varje dag! ■

Förändring i tempelpresidentskapet

Tempelpresident Bo Christer Bertilsson

Presidentskapet för templet i Stockholm omstrukturerades den 26 oktober 2022 utifrån direktiv från första presidentskapet. President Lundahl som tidigare verkat som andre rådgivare har kallats att verka som förste rådgivare och broder Richardson, som under en tid verkat som assistent i presidentskapet, har nu kallats och avskilts till andre rådgivare. Syster Lundahl och syster Richardson är kallade och avskilda att tjäna som assistenter till tempelvärdinnan.

Förändringen sker med anledning av att president och syster Nyman avlösts då syster Nyman hastigt gick bort i och med att hon drabbades av en hjärntumör. Syster och president Nyman var vid kallelsen till templet bosatta i Narvik och lämnade allt för att tjäna i Herrens hus. De fullföljde varje uppdrag med noggrannhet och deras

Nya rådgivare i tempelpresidentskapet i Stockholms tempel.

tjänande var fyllt av tro, välvilja och entusiasm för Herrens verk – att samla Israels folk på båda sidor om slöjan. Deras omtanke om varandra, sina döttrar, efterkommande och varje besökare utgör ett bestående minne. ■

När himlen planerar – Richardsons oväntade resa

Magdalena Sahlin,
redaktionen

Det närmade sig fem år sedan de kommit hem från sin tempelmission (2015–2017) när president Kevin Richardson och syster Susan Richardson började planera ett återbesök till Stockholm. Landsgränserna hade öppnat igen efter pandemin och de ville tillbaka för att träffa de många vänner som de fått här.

”Vi älskade vår mission och vi älskar Sverige. Jag har svenska förfäder så vi känner väldigt starka band hit”, berättar syster Richardson.

Att deras planer och önskan om att resa tillbaka i själva verket kanske var andliga maningar miss-tänkte de först senare. De kunde på förhand inte veta vilka behov som skulle finnas i Stockholms tempel och att de inom några månader skulle komma att tjäna i tempelpresidentskapet.

”Planen var först att bara komma på besök men när vi började förbereda för resan tänkte vi att de kanske skulle behöva hjälp i templet. Det skulle vara fint att spendera lite längre tid där ... och sen utvecklades det bara därifrån”, säger president Richardson.

Den 21 maj 2022 anlände paret Richardson till Stockholm förberedda på att tjäna i templet så länge som deras 90-dagars turistvisum tillät. Det dröjde dock inte lång tid innan de fick ett speciellt uppdrag att agera som assistenter till tempelpresidentskapet och ombads att ansöka om förlängt visum. Detta i samband med att syster Nyman,

DANIEL PALM

dåvarande assistent till tempelvärdinnan, insjuknat hastigt. President och syster Nyman avlöstes senare då syster Nyman tragiskt gick bort.

Richardsons avskildes till rådgivare till tempelpresidenten respektive assistent till tempelvärdinnan den 26 oktober 2022. Den redan speciella dagen visade sig också extra minnesvärd av ytterligare två anledningar – deras ansökan om uppehållstillstånd godkändes och deras första barnbarnsbarn föddes hemma i USA. De beskriver det som en stor dag.

”Det är underbart att arbeta med presidentskapet och alla trogna medlemmar som offrar så mycket för att komma till templet. Vi får se Israels insamling ske framför våra ögon”, säger president Richardson och tillägger:

”Som ung man tjänade jag en mission i Norge. Det har varit fantastiskt att nu kunna välkomna medlemmar till templet och se tredje generationen i en familj som jag var med om att undervisa.”

Framöver är planen att de ska fortsätta tjäna med tempelpresidentskapet fram tills att templet stänger för renovering i mars 2023.

”Så många människor kommer hit från olika bakgrunder och kulturer och vi får se hur alla kommer tillsammans och känna den kärleksfulla och fina andan som finns i templet”, tillägger syster Richardson.

Paret Richardson kommer närmast från Richmond i Utah, och dess-förinnan bodde de många år i Las Vegas. Syster Richardson har tidigare undervisat som lågstadielärare och tagit hand om barn och hem. President Richardson har arbetat för kyrkan i totalt 39 år inom säkerhet och sedan som tempelskrivare. Hemma i USA väntar, utöver det nya tillskottet i familjen, deras sju barn med respektive och 30 barnbarn. ■

Catharina Lieng

Angela Lidin,
Karlstad församling

Jag sitter i Catharina Liengs tomma lägenhet efter att ha haft fyrtio dagar på mig att sortera minnen av värde för framtiden. Catharina har

många vänner. Jag fick äran att vara hennes närmaste vän under en av de svåraste perioderna i hennes liv och jag inser att det är först nu som jag verkligen känner henne.

I dag förstår jag hennes sorg, glädje, skratt, längtan och generositet på ett helt nytt sätt. Catharina var så stark för andra men använde aldrig den styrkan för sig själv. När livet inte blev som hon ville tjänade hon andra. Hon kämpade mot sitt finska svärmod genom att finna stunder av glädje och skratt. Hon avskydde ensamheten och

längtrade hela tiden efter de personer som hon hade närmast sitt hjärta.

Catharina hjälpte ständigt människor runt sig. Hon gav av sin tid, kärlek, omsorg och visdom till alla som behövde det men glömde bort att tänka på sig själv emellanåt. Hon älskade att resa och drömde sig ofta

Catharina Lieng tillhörde Karlstad församling de sista åren.

bort, men om hon reste var det oftast till ett av Herrens tempel. Catharina lämnar efter sig tre barn, en syster i Finland och en bror i Norge. ■

FOTO DI GIUSY GRIFFA

Ett samtal om dyrbara berättelser

Äldste Ulisses Soares i de tolv apostlarnas kворum och syster Rosana Soares

Äldste Soares: I många latinamerikanska familjer skapas minnen runt middagsbordet – och så var det i min familj. Varje tillfälle togs att träffas och att laga och äta fantastisk mat. Som familj tillbringade vi födelsedagar, helgdagar och även söndagar tillsammans. Det var en tradition som fördes vidare, och även när vi startade en egen familj med våra tre barn besökte vi min familj varje söndag – vi lagade mat tillsammans, delade en måltid tillsammans och tillbringade flera timmar tillsammans i kärlek till och stöd för varandra.

Syster Soares: De här släktberättelserna och traditionerna är en del av dem vi är. Några av berättelserna och traditionerna förs vidare och några av dem upptäcks. När vi engagerar oss i släktforskning och upptäcker mer om dem som kom före oss, kan vi finna kraft i den upptäckten – kraft som kan leda oss till en bättre insikt om vilka vi är och var vi hör hemma.

Äldste Soares: Vilka släktberättelser hämtar du styrka från? Vilka traditioner håller du vid liv? Bli inte modfälld om du inte kommer på något. Vi vill uppmuntra dig att upptäcka dem.

Och kom ihåg att släktforskning inte bara handlar om det avlägset förflutna. Du kan titta på dina egna upplevelser och berättelser eller din egen historia allteftersom den utvecklas här i nuet. Du kan skapa dina traditioner. Det är en kombination av det förflutna och nuet som gör dig unik.

Berättelser om barndomen

Äldste Soares: Jag hade en bror som var två år äldre än jag som hade problem med hörseln. Han hade mycket svårt att kommunicera, och jag minns hur jag i stort sett blev hans kamrat och hjälpte honom att göra saker och kommunicera med andra. Jag behövde lära mig att kommunicera med teckenspråk i kyrkan. En gång fick han till exempel i uppdrag att hålla tal i kyrkan. Men han kunde inte prata. Så jag satt med honom, pratade med honom genom tecken och hjälpte honom att skriva ett tal. På sakramentsmötet stod han bredvid mig vid talarstolen medan jag läste talet som han förberett.

Mina föräldrar var mycket trofasta och deras omvändelse till evangeliet förändrade deras liv

för evigt. Det skapade ett nytt perspektiv för mig eftersom de arbetade så flitigt för att mitt liv skulle kunna bli annorlunda i framtiden. De kände så stor glädje tack vare Jesu Kristi evangelium att de så snart de hade döpts började inbjuda sina grannar att komma och lyssna på missionärslektionerna i vårt hem.

Syster Soares: Min far och resten av oss hemma var inte religiösa. Men pappa höll alltid bön varje kväll, på knä, och jag hade iakttagit honom ända sedan jag var mycket liten. Han undervisade mig inte med ord, men han undervisade mig genom handling. Och när jag var liten minns jag också att jag ibland missbrukade Guds namn. Jag visste inte att jag gjorde något fel, och mamma sa att jag inte skulle prata på det sättet. Hon var inte religiös men visste vad som var rätt och fel. När jag var nio år bjöd en flicka i mitt grannskap, som också var nio år, med mig till Primär för första gången.

Äldste Soares: Du växte upp i kyrkan utan dina föräldrar i kyrkan och byggde ändå upp din tro på evangeliet, och nu har du bestämt dig för att ägna ditt liv åt att undervisa våra barn om samma tro.

Berättelser om att skapa en familj

Äldste Soares: Jag träffade syster Soares på en dans i kyrkan sex månader efter att jag hade återvänt från min mission. Hon hade också nyligen återvänt från en mission.

Syster Soares: Jag såg att du tittade på mig och något väcktes inom mig också. Och så fort musiken upphörde kom du fram och bjöd upp mig till dans.

Äldste Soares: Vi fortsatte som vänner, men det var den kvällen våra ögon öppnades. Vi såg båda en trofast ung sista dagars helig och en möjlig relation. Och två veckor senare började vi dejta. Det var för 41 år sedan.

Jag minns vilken utmaning det var under de första fem åren av äktenskapet när vi försökte få barn.

Syster Soares: De åren var mycket svåra. Jag kunde inte bli gravid.

Äldste Soares: Vi hade många hälsoproblem efter så mycket ansträngning. Då fick vi en prästadömsvälsignelse. Sedan opererades du och några månader senare ...

Syster Soares: Vår dröm gick i uppfyllelse.

Äldste Soares: Du blev gravid.

Syster Soares: Vi litade så mycket på Herren och vi såg påtagliga välsignelser. Det var inte lätt för oss två som var så oerfarna, men det har också varit underbart.

Äldste Soares: Medan vi hanterade livet sörjde Herren för våra andliga behov och gav oss den frid vi behövde, trösten och förmågan att arbeta, att fortsätta, att fullfölja vår utbildning. Det var en betydelsefull tid i våra liv som helt förändrade riktningen för allt vi trodde att vi skulle göra.

Soares barnbarn

Soares bröllop

Guds barn och templet

Äldste Soares: Det är viktigt att vi kommer ihåg vår kultur, vårt arv och våra traditioner. Tillsammans med upplevelserna som utgör vår livsberättelse bidrar de till vår insikt om vilka vi är. Men man kan inte helt förstå vidden av vem man är utan att förstå vems man är! Förstår du att du bokstavligen är ett Guds barn? Har du upptäckt vad det gudomliga arvet betyder för dig? För mig började den upptäckten – den där början av mitt vittnesbörd – i unga år men har fortsatt att utvecklas och stärkas under mitt liv.

Syster Soares: Att gå till och återvända till templet kan hjälpa var och en av oss att återknyta kontakten med våra andliga rötter. Det är där du kan lära dig och på nytt lära dig om Guds plan för oss. Det är där du kan undkomma högljudda röster som så desperat försöker distrahera dig från den du egentligen är. Det är där vi har möjlighet att hjälpa till med den största insamlingen för dem i vår släkt som aldrig fick chansen att ta emot heliga förrättningar under sin livstid.

Äldste Soares: På varje sista dagars tempel över hela världen finns följande ord: Helgat åt Herren. Herrens hus. När du går in genom templets dörrar är du i hans hus och du är så mycket närmare honom och Fadern. Allt som sker inom dessa heliga väggar är inriktat på att tryggt föra hem alla till honom som vi kallar Fader.

Syster Soares: Jag vet att det finns många som väntar på Herren för att få möjlighet att förenas som par eller beseglas till sina föräldrar eller barn för tid och evighet.

Jag hoppas också ivrigt på det ljuva tillfälle när jag får möjlighet att för evigt förenas med mina älskade föräldrar i Herrens hus. Det finns ingen annan plats på jorden där kontakten med Gud och Jesus Kristus känns och förstås tydligare än inom templets väggar.

Att förstå vilka vi är och var och vem vi kom ifrån kan ge oss den härligaste känsla av frid, perspektiv och syfte.

Äldste Soares: Det är i templet som du kan upptäcka inte bara vem du är och vems du är utan också vem det är meningen att du ska bli. Det är intressant att se att när vi upptäcker vilka vi är så lyfts vår unika personlighet fram, och när vi upptäcker vems vi är så betonas våra likheter. Vi är alla "lika inför Gud" (2 Nephi 26:33) och oavsett våra olikheter har var och en av oss samma gudomliga arv och samma möjligheter till en härlig celestial bestämmelse.

Syster Soares: De upptäckter vi talar om kan ha en mäktig, varaktig inverkan inte bara på våra egna liv utan också på deras liv som vi delar vårt arv med. Vi har alla en viktig del i att föra vidare våra släktberättelser, vårt arv, vår kultur och våra traditioner. Var och en av oss är en länk som sammankopplar det förflutna och nutiden med framtiden. Att föra vidare dessa viktiga aspekter av vilka vi är och vems vi är kan stärka det uppväxande släktet i en tid när de behöver det som mest.

Den viktigaste berättelsen

Äldste Soares: Lika viktigt, om inte viktigare än att vi för vidare kultur och arv, är att vi för vidare våra vittnesbörd om Jesu Kristi evangelium och våra vittnesbörd om honom och hans försoning. Det arv av tro som förts vidare från en generation till nästa är det yttersta arv vi kan föra vidare till framtida generationer.

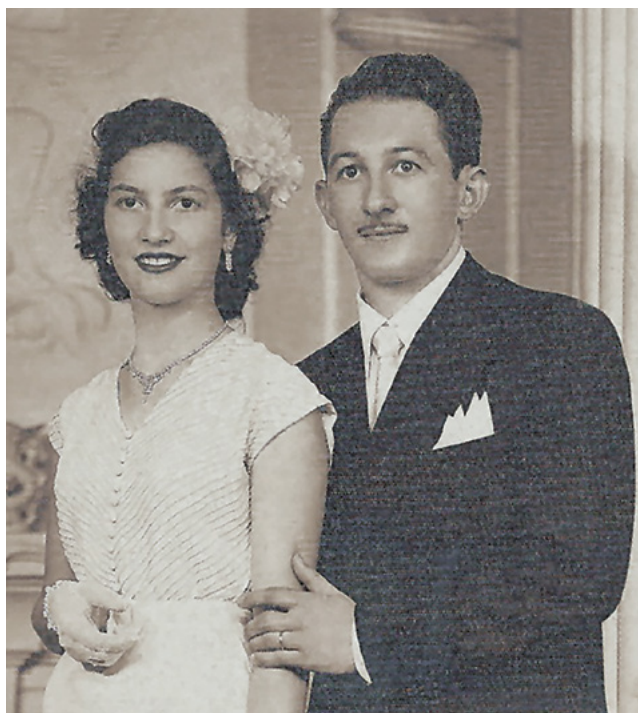
Den här principen borde inte överraska oss som medlemmar i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga. Mormons bok skrevs trots allt till nytta för

våra barn, så att de ”ska kunna veta till viken källa de kan se för att få förlåtelse för sina synder. Därför talar vi ... för att våra barn ... ska kunna se framåt mot det liv som är i Kristus” (2 Nephi 25:26–27).

Föräldrar, berätta om ert arv så att era barn kan veta vilka de är och vems de är! Det kan vara så enkelt som ett vittnesbörd, en berättelse, en tradition eller kanske en måltid.

Högt på berget Corcovado står *Cristo Redentor*. Den här majestätiska statyn som föreställer Frälsaren med utsträckta armar har blivit en av Brasiliens mest framträdande symboler.

Det finns dagar när man tydligt kan se det här monumentet som tornar upp sig över staden, men det finns tillfällen när molnen glider in och skymmer statyn. I de stunderna krävs det att man sträcker på sig för att kunna se. För att kunna se krävs det att man tar sig uppför en backe. Så sant detta är när det gäller vår Frälsare Jesus Kristus. För att upptäcka honom, för att veta vem han är, krävs det av oss alla att vi sträcker på oss och tar oss an uppförbacken.

Syster Soares föräldrar

Vägen till att upptäcka vem han är, är sannerligen personlig och har sin beskärda del av upp- och nedgångar. Men den upptäckten leder i slutändan och otvivelaktigt till renhet och frid, perspektiv och syfte samt kraft och en plats i Guds familj.

Vi läser om hans liv, hans fullkomliga exempel och hans bud. Att upptäcka de aspekterna av vem han är fastställer den grundläggande normen för hur vi ska leva, det föredöme vi bör vara och buden vi ska följa. I den strävan att bli som han är upptäcker vi vårt beroende av honom och hans försoning. Det är genom Jesu Kristi försoning som vi kan finna renhet och frid när vi strävar efter att underkasta oss Faderns vilja, som Frälsaren gjorde.

Att lära känna honom leder till perspektiv och syfte, även i de mörkaste stunderna. Under en av de mest sorgbetyngda perioderna i mitt liv miste jag tragiskt nog min far i en oväntad hjärtinfarkt. Det som förvärrade sorgen ytterligare var den påföljande förlusten av min bror och kort därefter ytterligare en bror. Under den här svåra tiden miste min kära fru och jag också två barn – ett föddes för tidigt och överlevde inte och det andra miste vi på grund av missfall. Att komma till Kristus i dessa mörka stunder – stunder av sorg och smärta, stunder av förlust och förtvivlan, stunder av prövning och vedermöda – är det säkra sättet att föra tillbaka om så bara en strimma ljus som kan växa inom dig, bit för bit och med tiden leda till hopp och läkedom.

När du lär känna honom kan du upptäcka att kraft och en plats i Guds familj är tillgängliga för dig. Han tar dig som du är och när du kommer till honom och lär av honom kan och kommer du att bli allt mer som han.

En del av att bli som han innefattar att du deltar i insamlingen på båda sidor om slöjan. När det gäller tempeltjänst och släktforskning, där du hjälper Herren att åstadkomma ”odödlighet och evigt liv för människan” (Mose 1:39), lär skrifterna att vi bokstavligen blir frälsare på Sions berg (se Obadja 1:21). Men vad innebär det? Precis som Frälsaren offrade sitt liv för hela mänskligheten, blir vi i liten utsträckning som frälsare för dem som inte har något sätt att ta emot frälsningens och upphöjelsens förrättningar utan hjälp av oss här på jorden. När vi engagerar oss i det här verket så hjälper det oss i själva verket i vår strävan att bli mer som Jesus Kristus.

Jag lovar att när du tillsammans med honom utför vår Faders verk och hjälper dem som aldrig fick chansen att ta emot honom att ta steg längs förbundsstigen, börjar du se honom som han är. Du blir som han, och du upptäcker vem du är och hur enastående du kan vara! ■